

ENTERNASYONAL > 14-15

Enternasyonal'le Kurtulur İnsanlık -3

Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderleri Prachanda ve ortaklarının ihanet yoluna girmesi ve ABD'deki Devrimci Komünist Parti'den Bob Avakian'ın "Yeni Sentez" yoluyla "post-ist" tasfiyeciliğin yolunu tutmasından sonra Devrimci Enternasyonal Hareket bir çözülme haline girdi.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 24 Kasım - 7 Aralık 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 250 www.ozgurgelecek29.net Fiyatı: 3 TL

HELALLEŞMEYECEĞİZ, HESAPLAŞACAĞIZ!

EMEK > 5

Bakırköy Belediye İşçileri Sıfır Zamma Karşı Grevde!

Özgür Gelecek gazetesi olarak grev alanında Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Savaş Doğan ile TİS sürecini, belediyenin grev kırıcı tarzını ve grev alanındaki dayanışma ruhunu konuştuk.

SENTEZ > 12-13

Ortadoğu'nun "Hasta Adamı"

Rus Çarı 1. Nikolay tarafından ilk defa Balkan coğrafyasında ardı ardına yaşanan savaşlarda toprak kaybeden Osmanlı İmparatorluğu için kullanılan "Avrupa'nın hasta adamı" deyimini, bugünlerde "yeni Osmanlı" hayallerine dizginsizce kendini kaptıran AKP-MHP faşizminde temsilini bulan, TC devleti için kullanmak yanlış olmayacaktır.

Mücadele... Her Zaman Her Yerde

Yaşamın her alanı bir mücadele yeridir. Çünkü her çelişki zıddını içinde taşır. Eski yeniyile, kötü iyiyile, ileri geriyle vb. mücadele ederek yol alır. Bu mücadele sürecinde iç ve dış koşullar hangisinin üstün geleceğini tayin etmede belirleyici bir yana sahiptir. Bu yasa, insanın kendisinde, onun toplumsal ilişkilerinde ve doğayla olan mücadelesinde de varlığını sürdürür.

İnsan düşüncesini belirleyen şey, onun içinde bulunduğu toplumsal maddi koşullardır. Çok çeşitli sınıf ve tabakalara bölünmüş bir toplumsal sistemin içine doğmuş her birey, bu toplumsal ilişki ve çelişkileri şu ya da bu oranda bünyesinde barındırır. Bu çelişkilerin günümüz dünyasında en öne çıkanı çağımızın iki temel sınıfı olan proletarya ve burjuva sınıfının ideolojik çatışmasıdır. Diğer sınıf ve tabakaların ideolojisi de bu iki sınıfın egemenlik alanı içindedir. Ara katmanların hangi sınıfın ideolojik egemenliği altında olduğunu belirleyen esas faktör de o verili anda hangi sınıfın güçlülüğüyle direk orantılıdır.

Bu tür karmaşık ilişki ve çelişkiler

yumağı içinde kişinin kendisiyle verdiği mücadelede başarılı olması mücadelesinin en çetin yanlarından birisini oluşturur. Bu amansız ve zorlu mücadelede başarı elde etmenin yegane yolu, doymaz bir şekilde kendini bilgiyle donatmak, mücadelesini günün ihtiyaçlarına uygun bir tarzda vermek ve ortaya çıkan hata, kusur ve yetmezliklerinin özeleştirisini her türden kibirden arınarak mütevazice vermektir.

Kendimizde varlık sürdüren burjuva ideolojisinin etkisiyle hata ve kusurları kabul etmekten genellikle kaçınılırız. Bariz bir şekilde ortaya çıkan hatalarda da bahanelere sığınarak kaçma yoluna başvurmaktan çekinmeyiz. Dürüst olmayan en göze çarpan yaklaşım biçimlerinden biri de hatalarımızı görüp, eleştiren kişilerin hatalarını öne sürerek onun hatalarıyla kendi kusurlarımızı örtme yaklaşımıdır.

Yukarda bahsini ettiğimiz hatalardan arınmadıkça iyi bir yönetici, insan ilişkilerinde yaratıcı ve üretici olma şansımızın olamayacağı gerçektir. Dünya devrim deneyleri de, coğrafyamız sosyal

ve ulusal kurtuluş mücadelesi deneyimleri de ne yazık ki bu tür örneklerle doludur. Yaşamın her alanında olduğu gibi üretmeyen dönüştüremez. Dönüştürüp kazanamayan çoğalıp güç olamaz. Güç biriktirip büyük yığınları kazanamayanlarda asla muzaffer olamazlar. Coğrafyamız gerçekliğine baktığımızda bunu fazlasıyla görmek mümkündür.

Durum böyle olmasaydı her geleneğin yığınla ortaya çıkmış mitoz bölünmesi ve bu bölünmelerin getirdiği moral bozukluğuyla umudunu kaybedip yenisinden sistemin çevre çeperine dönen yüzbinler olmazdı!

Mevzu derin, kayıplarımız saymakla bitirilmeyecek kadar büyük. Artık durup derinlikli düşünmenin aynı hatalara düşmemek için hatalardan ders çıkarmanın ve mücadelemizin biçimlerini toplumun gerçekliğine uygun bir halde yürütmenin vakti geldi de geçmiş durumda.

Hedefi küçültüp, cepheyi büyötmek günün acil ihtiyacıdır. Başta kendi yoldaşlarımız olmak üzere halk safında gördüğümüz tüm dost güçlerle eleştiri

ve iknayı büyük bir sabır ve metanetle sürdürmeliyiz. Unutmamalıyız ki kazanılanı koruyamayan, yeni kazanımlar elde edemez. Kendine güvenenler zayıflarla yanyana gelmekten korkmaz. Dönüşüp dönüştürmek, kazanılanı korumak ve buradan birikmiş yığınlarla bu her yanından adaletsizlik, eşitsizlik ve çirkeflik akan sistemi yere çalmak ancak böyle mümkündür.

Yaşanmışlıklarımız bunu bize dayatmış durumda. Böyle davranmayanlar geçmişten ders çıkarmamış olanlardır. Toplum menfaatlerini değil kişisel egolarını tatmin edenlerdir. Egoları şişik olanların, yaşamın merkezinde kendini görenlerin ve herşeyi kendisiyle başlatıp kendisiyle bitirenlerin bizlere yaşattığıdır bu yürek sızlatan son hallerimiz.

Geçmiş mirasların olumlu yanlarını sahiplenip geleceği kazanmak için sabır ve sebatla dönüşmeye ve dönüştürmeye devam etmeliyiz.

Üretmeliyiz, dönüşüp dönüştürmeliyiz ve var olanları sıkı sıkıya koruyarak safları sıkılaştırmalıyız.

YDK Dergisinin 11. Sayısı Çıktı

Yeni Demokrat Kadın dergisinin yeni sayısını çıkardı. Derginin Sunu bölümünde içeriğe dair şu ifadelerle yer verildi:

“Dergimizin 11. sayısını sizlerle paylaşıyor olmanın heyecanını yaşıyoruz. Yine pek çok dergimizde olduğu gibi politik atmosferin çok yönlü yoğunluğu ve karmaşası içerisinde dergimizi hazırladık.

Kadınlar açısından gelişen her gündem bizim de yoğunluğumuzu oluşturdu. Geride bıraktığımız bir yılı düşünürce, yürüttüğümüz ‘Kadınlar Konuşuyor, Patriyarkanın Maskesi Düşüyor! Pandemiye Bir de Bana Sor’ kampanyasının kurumsal anlamda politik, pratik, siyasi duruş ve ele alışımızı yansıtan bir çalışma olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Ve kam-

pıyanın bir sonucu olarak çıkardığımız ‘Pandemiye Bir de Bana Sor’ kitabının sürece bakımımızın, neler yaptığımızın bir özetini sunduğunu aktarmalıyız.

Sürecin tüm yoğunluğu içerisinde hazırladığımız bu sayımızda hem kurumsal tartışmalarımızı takip edebileceğiniz hem de kadınların ve LGBTİ+’ların gelişen mücadelesine, kadınlara ve LGBTİ+’lara yönelen saldırı politikalarına hem de bunlara karşı gelişen direnişe ışık tutacak yazılara yer verdik.

Elbette her sayımızın vazgeçilmezi haline gelen kadınların deneyimlerine de yer verdik. Yoğun ve kolektif bir emekle hazırladığımız dergimizi keyifle okumanız dileği ile...”

Helalleşmeyeceğiz, Hesaplaşacağız!

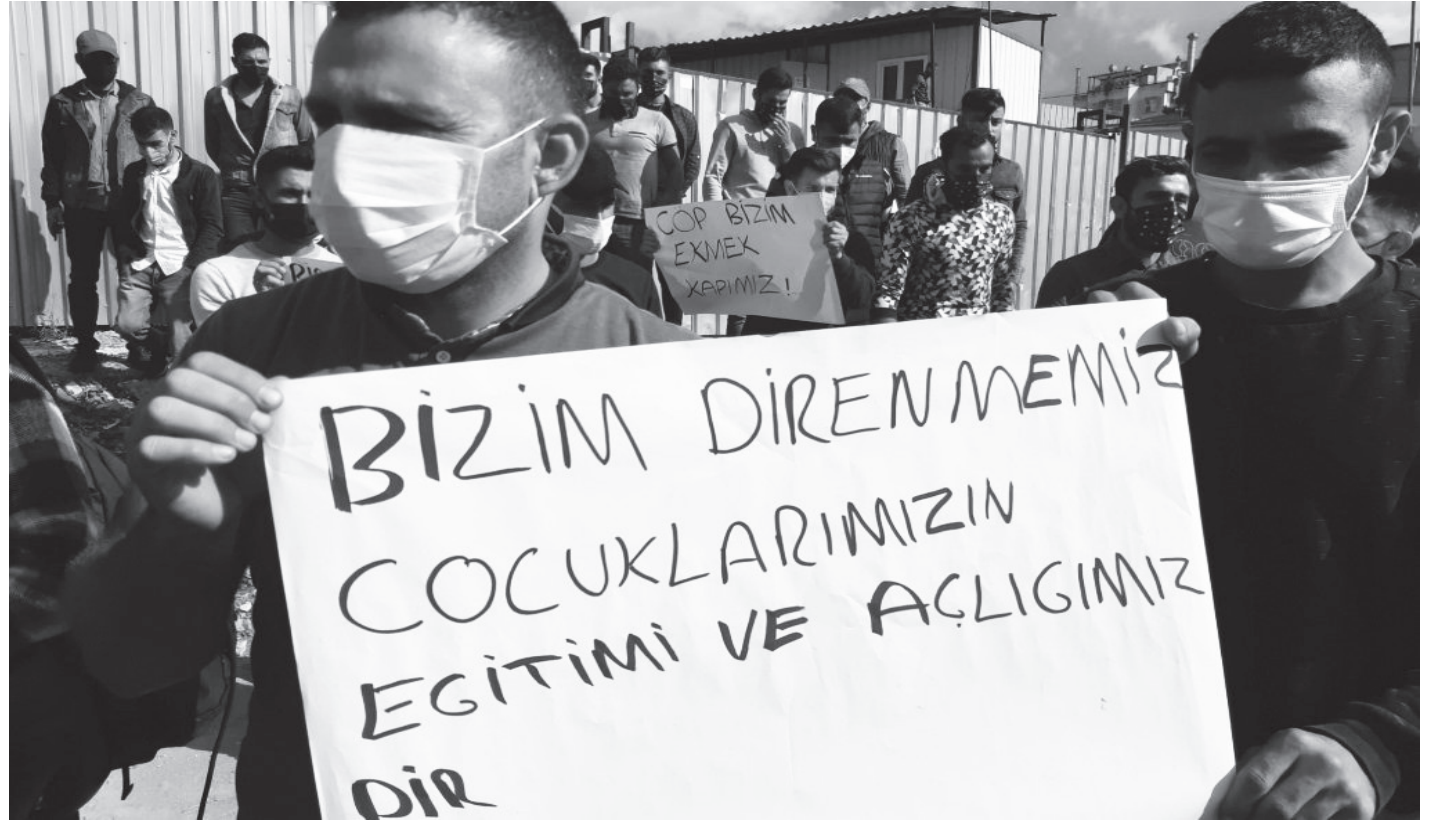
TC faşizminin işlediği suçlar ortadadır. Mesele sadece AKP değildir. TC faşizmi bir bütün olarak halka karşı örgütlenmiş bir suç örgütüdür.

Geride bıraktığımız hafta AKP-MHP iktidarının yaşamış olduğu sıkışma haline dair önemli işaretler açığa çıktı. Özellikle AKP Genel Başkanı'nın "faiz sebep, enflasyon sonuçtur" teorisi doğrultusunda Merkez Bankası'nın faizleri düşürmesi başta dolar olmak üzere döviz kurunun Türk Lirası karşısında rekor üzerine rekor kırmaya neden oldu. Türk Lirası tarihin en değersiz dönemini yaşıyor.

TL'nin değerinin düşmesi beraberinde en temel ihtiyaç maddelerinin giderek pahalılaşmasının yanında, bu temel ihtiyaç maddelerinin satışlarına da belli bir sınırlama getirilmesine neden oldu. Nitekim geçtiğimiz hafta yaşanan şeker krizi, büyüterek ayçiçek yağına da sıçradı. Geçen haftalarda market raflarında geçici süre şeker bulunamamasının ardından şimdi de şeker ve yağ satışlarında sınırlamaya gidildi.

Ülke, ekonomiye dair verilen politik kararlarla giderek daha da yoksullaşırken, enflasyon bırakalım düşmeyi daha da yükseliyor. Kimi bağımsız araştırmacıların ifadelerine göre enflasyon yüzde 50'lerde bir seyir izliyor. Bunun anlamı halkın giderek daha fazla yoksullaşması, alım gücünün düşmesi, iğneden ipliğe her şeye zam gelmesidir. Ücretli çalışanların neredeyse yarısının asgari ücretle yaşadığı düşünülürse asgari ücretin erimesi giderek daha fazla ücretli çalışanın ve ailelerinin açlık sınırında, yoksulluk içinde yaşamalarına neden oluyor.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Sınıf Araştırmaları Merkezi'nin (BİSAM), 2021 Ekim'e ilişkin açıkladığı açlık ve yoksulluk sınırı verileri, işçi sınıfının ve çalışan emekçi halkın kısaca halkımızın yaşamak zorunda bırakıldığı koşullara dair net rakamlar vermektedir. BİSAM verilerine göre, 4 kişilik çekirdek

bir alenin Ekim ayında açlık sınırı, ülke genelinde 2 bin 988 liraya yükselmiş durumdadır. Bu tutar İstanbul'da 3 bin 150 lira, İzmir'de ise 3 bin 249 liraya ulaşmıştır. Yine aynı raporda Ekim ayında yoksulluk sınırının 10 bin 335 TL olduğu ifade edilmektedir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, rapora göre 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için aylık yapması gereken harcama tutarının 2 bin 988 TL olmasıdır. Bu tutar sadece gıda için yapılması gereken minimum rakamdır. Bunun anlamı 4 kişilik bir ailenin diğer harcamalarının (kira, fatura, ulaşım, giyecek vb.) rakama dahil edilmemiş olmasıdır.

Kısacası Türk hakim sınıfları, izlemiş oldukları politikalarla Türkiye halkının büyük çoğunluğunun yoksulluk koşullarında yaşamasına neden olurken emeğiyle geçinen asgari ücretlileri açlık sınırının altında bir rakama mahkum etmiş durumdadır. Derin Yoksulluk Ağrı'nın verileri bile bu çarpıcı gerçeği ortaya koymaktadır. Derin Yoksulluk Ağrı'nın son açıklanan verilerine göre 1.018 haneden 960'ının temel gıda ihtiyacı bulunmaktadır. 740 aileden 270'nin bebek bezi ve mamaya ihtiyacı vardır. 1.018 haneden 179'unun fatura ödeme desteğine ihtiyacı bulunmaktadır. (13 Kasım. 2021)

TL'nin değer kaybetmesi halkın gi-

derek yoksullaşması ve açlıkla başbaşa bırakılmasının yanında, ülkenin tüm varlıklarının ucuzlamasını da getirmektedir. Nitekim Türkiye ekonomisi, uluslararası alanda bir basamak gerilemiş durumdadır. Ülke, AKP-MHP politikalarıyla emperyalist mali sermaye açısından tam anlamıyla kelepirci bir duruma düşürülmüştür.

Bütün bunlar yaşanırken AKP Genel Başkanı "ekonominin kitabını yazmakla" övünmektedir. R.T.Erdoğan ve yandaşları gerçekten de yağmanın, talanın, insan kayırmacılığın, yolsuzluğun, usulsüzlüğün, hırsızlığın, haracın, ihale simsarlığının, mafyacılığın kitabını yazmış durumdadırlar. Ve bununla övünmektedirler.

Özellikle muhalif burjuva partilerin ve köşe yazarlarının sıklıkla yenilediği "Erdoğan'ın ekonomi bilmediği" ya da "dini inancı gereği faizle uğraştığı", "inat ettiği" vb. açıklama ve yorumlar doğru değildir. R.T.Erdoğan ne yaptığını çok iyi bilmektedir. Kesin bir sınıfsal tutum içindedir. Uyguladığı ekonomi politikasıyla yandaşları daha da zenginleştirmekte, halk ise giderek yoksullaşmaktadır. Sadece Merkez Bankası'nın faiz açıklaması sırasında yaşananlardan bile milyonlarca dolarlık vurgun söz konusudur.

R.T.Erdoğan'ın temsilcisi olduğu sınıflar lehine ülkeyi bir şirket gibi yö-

nettiği biliniyor. Kendisi de bunu saklamıyor. Örneğin R.T.Erdoğan "Balıkesir Ekonomi Ödülleri 2015 Töreni"nde iş insanlarına şöyle sesleniyordu: "Sizler bir iş adamı gibi bu ülkenin yönetilmesini istemez misiniz? Benim derdim ne biliyor musunuz? Bir anonim şirket nasıl yönetiliyorsa, Türkiye'de öyle yönetilmelidir." (15 Mart 2015) Ve yine; "Hızla yürümek, süratle karar almak için ülkemizi adeta bir şirket yönetimi anlayışıyla yönetmek istiyorum" dediği de biliniyor. (13 Mart 2017) Geline aşamada ülkenin "anonim şirket gibi" yönetilmesiyle R.T.Erdoğan başta kendi ailesi ve yandaşları olmak üzere temsilcisi olduğu sınıfları zenginleştirmiştir. Bu zenginliğin karşılığında ise halk daha da fakirleşmiş durumdadır. R.T.Erdoğan'ın "anonim şirketi" iflas etmiş durumdadır. Bu iflası rakamlarda görmek mümkündür.

R.T.Erdoğan'ın Türkiye'nin "bir anonim şirket" (AŞ) gibi yönetilmesi gerektiğinin söylendiği 2015'te Gayri Safi Milli Hasıla (GSMH) 957.7 milyar ABD doları iken yüzde 17 azalarak 2021'de 796 milyar ABD dolarına geriledi. Merkezi yönetimin bütçe açığının GSMH'ya oranı 2015'te yüzde 1 iken yüzde 3.5'e çıktı. 2015'te 157 milyar TL (GSYH'ya oranı 28.6) olan dış borç stoku 2020'de 1.129 milyar TL'ye (GSYH'ya oranı yüzde 34.1) yükseldi.

Aynı dönemde merkezi yönetim faiz harcamaları ise vergi gelirlerinin yüzde 13'ünden yüzde 17.6'sına çıktı.

2015 yılının ilk günlerinde 2.34 TL olan ABD doları karşısında dört kattan fazla değer kaybetti ve dolar 11 TL'yi aştı. Çarşıda pazarla enflasyon yüzde 50'yi bulurken, işsizlik (geniş tanımlı) yüzde 22 düzeyine ulaşmış durumdadır. Türkiye'de sosyal yardım alan hane sayısı son 1 yılda ikiye katlanmıştır. Halkın 3'te 1'i yoksulluk riski altında yaşamaktadır.

İflas halindeki iktidar ve helalleşme çağrısı

Bu tablo beraberinde Türk hakim sınıfları arasında seçim tartışmasını da beraberinde getirdi. AKP-MHP iktidarı, her ne kadar **“işlerin iyi gittiğini”** propaganda etse de, uzun yıllar sonra ilk kez muhalefetteki burjuva faşist partilerin gündemi belirlediğine tanık oluyoruz.

Anket şirketlerinin kamuoyu yoklamaları CHP'nin AKP'yi geride bıraktığını açıklarken, K. Kılıçdaroğlu'nun **“helalleşme”** açıklamaları uzun bir süre gündemi meşgul etmiş durumdadır. Elbette ki CHP lideri tarafından yapılan açıklama gerçeği yansıtmamaktadır. Seçim için yapılan bir pragmatik açıklama olarak kayda geçmiştir. Ancak bu açıklama bize Türk hakim sınıflarının AKP-MHP sonrası nasıl bir restorasyon hedeflediklerinin ipuçlarını vermektedir.

Türk burjuva-feodal devleti, **“Millet İttifakı”**yla Başkanlık Rejimi yerine yumuşak bir geçişle parlamenter sisteme yeniden dönmeyi hedeflemektedir. İflas eden sistemin başka yollara sapmaması için, (daha açık bir ifadeyle halkın öfke ve tepkisinin devrimci bir isyana dönüşmemesi için) yüzyıllık burjuva faşist cumhuriyet rejiminin halka karşı işlemiş olduğu suçlara dair **“helalleşme”** çağrısı devreye sokulmuş durumdadır. Böylelikle faşizm için yaşanan ve giderek keskinleşen çelişkilerin yumuşatılması ve olası **“yol kazaları”** engellenmek istenmektedir.

TC faşizminin işlediği suçlar ortadadır. Mesele sadece AKP değildir. TC faşizmi bir bütün olarak halka karşı örgütlenmiş bir suç örgütüdür. Bu dün de böyleydi, bugün de böyledir ve gelecekte olası bir Millet İttifakı iktidarında da böyle olacaktır. Ermeni-Rum-Süryani soykırımları üzerine kurulu bir dev-

let gerçekliğinden, tarihi boyunca Kürt ulusuna, Alevi inancına yönelik toplu katliamlar gerçekleştiren bir sistemden bahsettiğimiz bilinmelidir. Bu devlet gerçekliği ortadayken **“helalleşme”** çağrısının içi boş bir burjuva propaganda olduğu açıktır.

Yine **“helalleşme”** kavramıyla birlikte tartışılan **“yüzleşme”** kavramının da, sistemin üzerinde yükseldiği zemin dikkate alındığında içi boş, burjuva bir söylemden öteye gidemeyeceği açıktır. Faşizm demokratik bir devrimle temellerinden paramparça edilmedikçe **“yüzleşme”** söz konusu olamaz!

Ancak bu tartışmaların açığa çıkarıldığı bir gerçeklik vardır. Bu gerçeğin üzerinden atlanmamalıdır.

TC'nin tarihi boyunca halka karşı işlediği suçlar, halkın bilincinde şu veya bu şekilde yer etmiştir. Helalleşme çağrısıyla bu kendiliğinden bilincin Türk hakim sınıflarının muhalefetteki kliğinin arkasında yedeklenmesi hedeflenmektedir. K. Kılıçdaroğlu'nun bu çağrısı diğer açıklamalarıyla birlikte değerlendirildiğinde daha bir anlam kazanmaktadır. Örneğin daha dün kadar HDP Eş Başkanlarının AKP-MHP faşizmi tarafından **“anayasaya aykırı olduğunu bildikleri”** ve bunu ifade ettikleri halde tutuklanmaları için dokunulmazlıkların kaldırılmasına **“evet”** derken, geline aşamada **“HDP'yi Kürt sorunu için meşru bir aktör”** ilan etmektedirler.

CHP'nin bu yönelimi Türk hakim sınıflarının en büyük temsilci örgütü olan TUSİAD'ın açıklamalarıyla da uyumludur. TUSİAD'ın açıklamış olduğu **“Yeni Bir Anlayışla Geleceği İnşa Raporu”**ndan sonra TUSİAD Başkanı Simone Kaslowski şu açıklamaları dikkat çekicidir: *“Kürt sorununun tamamen çözüldüğünü henüz söyleyemeyiz. Geleceğimizin inşasında, ülkemizin birikmiş sorunlarını çözme kapasitesini geliştirecek bir zeminin oluşturulmasını çok önemli görüyoruz.... Toplumsal ve siyasal diyalog bu karışıklığı önlemede en önemli aracımızdır. Türkiye her iki amacı aynı anda gerçekleştirebilecek bir olgunlukta ve deneyimde bir ülkedir.”* (18 Kasım. 2021) Bu açıklamanın Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın *“Kürdistan diye bir coğrafya yok”* (17 Kasım. 2021) açıklamasından hemen sonra yapılması ise anlamlıdır.

Özcesi, AKP-MHP iktidarının kitle

desteği erirken, bir diğer burjuva ittifak olan CHP-İYİ Parti ittifakı seçimleri kazanmanın adımı olarak, halk kitlelerinin öfke ve tepkilerini kendi arka-larında yedeklemek istemektedirler. Burjuva muhalefetin temsilcisi olarak ön plana çıkan K. Kılıçdaroğlu'nun **“yeniden siyasete atılması”**nın anlamı budur!

Çöküş koşullarında ikinci yol: Birleşik mücadele!

Şimdiki durumda görünen, uygulanan ekonomik politikalarla bir yandan gittikçe zenginleşen mutlu bir azınlığın karşısında geniş halk kitlelerinin daha da yoksullaşması ve açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalmasıdır.

Giderek derinleşen bir yoksulluk ve açlık beraberinde geniş halk kitlelerinde AKP-MHP iktidarına karşı öfke ve tepki biriktirmektedir. İktidarın kitle desteği erimektedir. Burjuva muhalefet bunu görmüş ve düzeni yeniden restore etmek için kolları sıvamıştır.

Halk kitlelerinin düzen dışı bir yönelime girmemesi için **“şekere bulanmış zehir”** politikaları gündeme getirilmektedir. Faşizm, halka karşı bir suç örgütü olarak yeniden örgütlenmek istemektedir. İnsanlar sadece sosyal medya hesaplarından paylaşım yaptıkları için tutuklanırken, bir mafya elebaşının konteyner numaralarına kadar ifşa eve itiraf ettiği uyuşturucu ticaretine dair hiçbir işlem yapılmamaktadır. İşlem yapılması bir yana bizzat Emniyet Müdürlüğü yaptığı açıklamayla gerçeği gizlemektedir.

Emniyet Genel Müdürlüğü Narkotik Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı, Kolombiya'da ele geçirilen ve Türkiye'ye gönderileceği iddia edilen 4 ton 900 kilogram kokaine ilişkin, Kolombiya adli makamlarına iletilen adli yardımlaşma talebinin henüz cevaplanmadığını duyurmuştu. Ancak Kolombiya Başsavcılığı'nın, 4.9 tonluk kokainle ilgili 22 Eylül'de Türkiye'den adli yardımlaşma talep ettiği ama buna cevap verilmediği ortaya çıktı. Kısacası TC faşizmi bir yandan uyuşturucu kaçır-makta, diğer yandan gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemektedir.

Tam bir suç örgütü gibi davranılmaktadır.

Üstelik bu durum AKP-MHP iktidarına özgü değildir. AKP öncesinde de örneğin '90'lı yıllarda faşizmin halka,

devrimcilere ve Kürt ulusuna yönelik yürüttüğü savaşı uyuşturucu ticaretiyle finanse ettiği bilinmektedir. Dolayısıyla bu suç örgütüyle cepheden mücadele edilmedikçe, onu temellerinden yıkmadıkça, gerçek bir yüzleşme ve hesaplaşma da söz konusu olamaz.

Hakim sınıflar cephesinde yaşanan gelişmeler, AKP-MHP iktidarının kitle desteğinin azalması beraberinde halk saflarında yer alan kimi güçleri de hareketlendirmiş görünmektedir.

Çeşitli birlikler, **“Üçüncü İttifak”** ya da **“Sol İttifak”** gibi kavramlar ortaya atılmakta, tartışmalar sürdürülmektedir. AKP-MHP faşizminin **“çöktürme saldırısı”**na karşı meydanlarda olmayanlar, bir basın açıklamasından dahi feragat edenler, şimdilerde ardı ardına mitingler yapmakta, deyim yerindeyse **“biz de varız”** demektedirler.

Ancak unutmamak gerekir ki; bugün AKP-MHP faşist ittifakının kriz içinde olmasının bir nedeni de başta Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi olmak üzere, her türden faşist saldırganlığa karşı direnen devrimcilerin direnişidir.

Türkiye ve T. Kürdistanı'nın şehirlerinde ve kırlarında, Rojava'da, Irak Kürdistanı'nda faşizmin her türlü saldırganlığına karşı devrimci direniş gösterilmemiş olsaydı, AKP-MHP faşist ittifakının ömrü daha uzun olurdu. Dolayısıyla kimi çevreler tarafından son süreçte sıklıkla dillendirilen devrimci hareketin güçsüzlüğüne dair vurgular, objektif olmakla birlikte yeterli değildir. Devrimci-yurtsever güçler, AKP-MHP faşizminin faşist saldırganlığına karşı üzerlerine düşen tarihsel rolü güçleri oranında oynamışlardır. Hiçbir değerlendirme bu tarihsel gerçeğin üzerini örtmemelidir.

Şimdiki koşullarda ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte Türk hakim sınıflarının her iki hakim sınıf kliği arasında yaşanan ve **“seçim”**e sabitlenen dalaşının dışında, ikinci bir ittifak-yol olarak birleşik devrimci mücadelenin önemi ve gerekliliği daha artmış, birleşik devrimci mücadele, hakim sınıfların kendi iktidar mücadelesinin dışında tek gerçekçi alternatif yol olduğu daha net görülür olmuştur.

Helalleşme, yüzleşme tartışmaları içerisinde TC faşizmiyle gerçek anlamda hesaplaşmanın yolu birleşik devrimci mücadeleden geçmektedir.

SÖYLEŞİ Savaş Doğan

CHP'li Bakırköy Belediyesi ile Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube arasında süren Toplu İş Sözleşmesi'nde (TİS) uzlaşma sağlanamamasının ardından örgütlü 350 işçi, 25 Ekim günü Bakırköy Belediyesi önünde greve çıktı.

TİS masasında uzlaşma sağlanamamasının nedeni ise Ankara'da "TÜİK'in rakamları gerçek değil, gerçek enflasyon yüzde 50" diyen CHP'nin, Bakırköy'de TÜİK'e bile rahmet okutacak düzeyde yüzde sıfır zam önermesiydi. Bununla birlikte sendika, 2019 yılından itibaren geriye dönük haklarının da verilmesini talep etti. Ancak Belediye yönetimi ve başkan Bülent Kerimoğlu her fırsatta bu taleplere kulak tıkayarak işçiyi dinlemedi. İşçiler de greve çıktı.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak grev alanında Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Savaş Doğan** ile TİS sürecini, belediyenin grev kırıcı tarzını ve grev alanındaki dayanışma ruhunu konuştuk.

- Bakırköy Belediyesi'yle oturduğunuz TİS masasında Belediye taleplerinizi kabul etmedi. Neler yaşandı?

- TİS sürecinin 2020 yılının Mart ayının başında başlaması gerekiyordu. Haksız bir üye sayısı ile DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, buradaki sürece itiraz etti. 350 tane üyemizin olduğu yerde, DİSK Genel-İş, 10 tane üyesiyle yetki başvurusunda bulunarak bu süreci uzattı. Ardından bir dava süreci oldu ve sürecin sonunda biz Toplu İş Sözleşmesini bakanlığın verdiği yetkiyle elde ettik.

2021'in Temmuz ayında ise TİS ma-

sasına oturduk, müzakere ettik. Birçok idari maddede başkan ve üyeleriyle anlaşmıştık ancak iş, ücret kısmına gelince Bakırköy Belediyesi'nde başkan, iki senelik Toplu İş Sözleşmesi'ne yüzde sıfır zam önerdi. Biz de bunun üzerine greve çıktık. Biz tabi grevi bir amaç uğruna yapıyoruz. 25 Ekim 2021 tarihinden bu yana da grevimiz devam ediyor.

- 2019 yılından itibaren geriye dönük ücretler ile ilgili bir talebiniz oldu. Bu talebe nasıl yanıt verildi?

- 2019 yılından itibaren sözleşmeyle almamız gereken haklarımızı henüz alamadık, tabi bu sözleşme bittiğinde geriye dönük de farklarımız oluşuyor ancak başkan hem ücret konusunda hem de oluşan fark konusunda vermemek taraftarı.

Bu belediye başkanın da üyesi olduğu parti, Ankara'da, Türkiye gündemindeki gerçek enflasyonun yüzde 50 olduğunu söylüyor. Belediye başkanı TÜİK'in açıkladığı enflasyon rakamlarını dahi gerçekçi bulmuyor, buna rağmen bize yüzde sıfır zam öneriyor. Bu partinin Ankara'daki söylemiyle belediyedeki pratiği uyumuyor, aksine çelişiyor. CHP, "Türkiye'yi yönetmeye talibiz" diyor, oylarının da yükseldiğini görüyoruz ama Türkiye'yi yönetmek Bakırköy'ü yönetmekten geçiyor, Bakırköy'ü yönetemeyen bizce Türkiye'yi de yönetemez.

Biz bunu da her platformda dile getiriyoruz ve dile getirmeye devam edeceğiz. Türkiye'yi yönetmeye talip olanlar Bakırköy'deki meseleyi çözmiyor ve görmüyorsa, bu bizim için çok gerçekçi bir anlam taşıyor.

Bakırköy Belediye İşçileri Sıfır Zamma Karşı Grevde!

"Belediye Başkanı işçiyi aşıyla, ekmeğiyle tehdit ediyor!"

- Belediye Başkanı'nın grevi boşa düşürmek adına da söylemleri oldu. Sizin söylemlerinizin asılsız olduğu ve sözleşmeye yanaşmadığınız yönünde. Bunlara ilişkin ne düşünüyorsunuz?

- Belediye Başkanı'nın bu süreçte yaptığı şeyler asla masaya davet değil ve sadece grev kırıcı anlamına geliyor. İşçiyi aşıyla, ekmeğiyle tehdit ediyor. Bu sürecin bitmesi için bir uzlaşma ve ona yönelik bir tavır göremiyoruz belediye başkanında.

Tabi bu da bizi üzüyor, sosyal demokrat bir anlayışı olduğunu söyleyen bir belediye başkanının pratiği-söylemleri çelişiyor kendisiyle. Belediye Başkanı bize asla o söylediği zammı vermedi, ücret kısmında herhangi bir iyileştirme yapmadı, tutumu ve davranışları çok katı, davranışları da TİS masasına davet etmeye değil grevi dağıtmaya ve bitirmeye yöneliktir. Başkan bizi Ankara'da AKP önüne davet ediyor ancak biz Ordu'da da greve gittik, Gaziosmanpaşa Belediyesi'nde de greve gittik. AKP veya CHP belediyesi fark etmiyor, bugün de Bakırköy'de haklarımızı talep etmek için aynı şekilde en demokratik hakkımızı kullanarak bir grev sürecini hep beraber sürdürüyoruz.

- Röportajın başında Genel-İş Sendikası'nın süreci uzattığını söylemişsiniz. Bu nasıl oldu?

- Genel-İş, bizim burada 350 tane üyemizin olduğu yerde on tane üyesi ile hiç gerçekçi olmayacak bir şekilde "çoğunluk bizde" diyerek Çalışma Bakanlığı'na yetki başvurusunda bulundu. Tabi bu bahsettiğim şey de süre aldı. Bizim iki sene sözleşme yapamamamız, Genel-İş'in bu bahsettiğim süreciyle alakalı bir durum. Ama sonuçta Çalışma Bakanlığı kimin üyesi fazlaysa sözleşme hakkını ona veriyor, doğal olarak sözleşme hakkını bize verdi. Ama o geçen itiraz süresindeki mahkemelik süreç kayıp oldu.

Şimdi buradaki mağduriyeti yaratıyorlarmış gibi bu işi bu noktaya getirdiler, bunlar yetmiyormuş gibi biz burada

onurlu bir mücadele verirken onlar yine aynı durumu Avcılar'da yaratmak için Avcılar'da örgütlenmeye çalışıyorlar. Bu sınıf mücadelesi veya işçinin hakkını savunmak değil işçiye ihanettir. Bunu hem Avcılar'da hem de Bakırköy'de yaptığını görüyoruz.

- Buradaki direnişin ilk gününden itibaren devrimci, demokratlar ve direnişçi işçiler grevi ziyarete geldi. Dayanışmaya dair ne söylemek istersiniz?

- Burada ilk günden beri bu mücadeleyi kazanacağımıza olan inancımız tam, kesinlikle "biz kazanacağız" diyoruz.

Burada işçinin greve çıkmasıyla beraber il dışından da bize desteğe gelen ve İstanbul'da da çok sayıda sınıf dayanışması gösteren dostlarımız oldu. Biz şunu söylüyoruz, işçinin asla ekmeğinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yok ama bununla birlikte şunu da özellikle söylüyoruz; işçilerin birleşmesi lazım. Kimin doğru, kimin yanlış, kimin işçi dostu, kimin işçi düşmanı olduğunu görmemiz lazım. Bir de tabii ki buna karşı da birlikte mücadele vererek, yan yana durarak işçiye karşı kim düşman- sa ona karşı kalkan olmak için birarada olmamız lazım. Bu ülkede kim işçiyi görmezden gelirse, iktidar olma şansı çok zayıf, biz buna inanıyoruz ama bunun için işçilerin birleşmesi ve birlikte mücadele etmesi gerekiyor. Biz işçileri dayanışmaya, birlikte olmaya davet ediyoruz.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bu mücadelede geri adım atmamız asla söz konusu değil, işçi sınıfı Türkiye'de hep ezilen kesim oluyor. Şu anda asgari ücret gündemde mesela. Asgari ücret söylemi bile işçiye bir hakaret. Aslında işçinin geçinebilecek bir ücret olması gerekirken, insanca yaşanabilir bir düzeyde olması gerekirken, asgari ücret söylemi aslında işçiyi ne kadar küçük gördüklerini gösteriyor. Asgari ücretin karşılığı "sen bununla yetin" demektir. Onun için biz insanca yaşanabilecek bir ücret talep etmek zorundayız, bunu da bizi yönetenlere hissettirmek gibi bir zorunluluğumuz var.

Tarım Sorununun Kaynağı Emperyalist Politikalar

İç ve dış piyasalarda tarım gıda tekellerinin belirlediği koşullar, küçük üreticinin, küresel ölçekte faaliyet yürüten devasa büyük ölçekli şirketlerle rekabet gücünün olmayışı, tarımın serbest piyasa koşullarında devletçe sübvansile edilmeyişi, kırsal alanın, köylünün hızla tasfiye olmasına yol açıyor.

AKP iktidarının uygulayıcısı olduğu tarımda neo-liberal serbest pazar politikası, Türkiye’de köylünün, küçük aile işletmelerinin köküne kibrit suyu dökerken Tarım Bakanı Bekir Pakdemirli adeta “Alis harikalar” diyarından büyüklere masallar anlatır gibi masallar anlatıyor.

Bakanın anlattığı masallar “nenemin masalları” değil “emperyalist tarım ve gıda tekelleri”nin masallarıdır. 2020 yılında tüm dünyayı etkisi altına alan Covid-19 pandemisi nedeniyle küresel ölçekteki büyük tedarik zincirlerinde yaşanan aksama, kapitalist üretim rejiminin sonuçlarından biri olan iklim krizinin yer küremizde, tabiatın binlerce yılda oluşturduğu evrimsel, ekoloji senkronin bozulmasının getirdiği sonuçlar, 2018’de su yüzüne çıkan ekonomik krizin siyasi krizle birlikte çöküntüye dönüşmesi, tarımsal üretim dahil tüm üretim (sanayi vs.) evrelerinin ithalata bağlı olması, uluslararası piyasalarda tarımsal emtia fiyatlarının artışı Birleşmiş Milletler (BM) Tarım Gıda örgütü (FAO) verilerine göre, dünyada gıda enflasyonunun son 10 yılın en yüksek seviyesine ulaşması ve de artış eğiliminin iklim krizi-aşırı doğa hareketliliği nedeniyle devam edeceği, döviz kuru karşısında Türk lirasının değer kaybı vb. nedenlerden kaynaklı ülkemizde köylüler son yıllarda her üretim sezonu ya zarar ediyor ya da karın tokluğuna çalışmak zorunda kalıyor.

Bu, tarımsal üretim faaliyeti içinde azınlıkta olan dar bir üretici çevrenin sorunu değil coğrafyamızın, her yanında yaşanan genel bir sorundur. Bu uluslararası büyük endüstriyel sanayi tarım-gıda şirketlerine tarımsal üretimde angaje olmanın yarattığı tarım rejimi krizidir.

Anadolu-Mezopotamya topraklarının geleneksel yerel desen bazlı üretim modelinden çıkartılıp ithalat-ihracata dayalı uluslararası piyasa şartlarına bağlanmış yeni tarım rejimi, ülkemizde çiftçinin, köylünün büyük zarar yaşamasına neden oluyor.

İç ve dış piyasalarda tarım gıda tekellerinin belirlediği koşullar, küçük üreticinin, küresel ölçekte faaliyet yürüten devasa büyük ölçekli şirketlerle rekabet gücünün olmayışı, tarımın serbest piyasa koşullarında devletçe sübvansile edilmeyişi, kırsal alanın, köylünün hızla tasfiye olmasına yol açıyor. Köylü, para kazanmadığı, geçimini tarımdan sağlayamadığı

için üretimden hızla kopuyor.

AKP’nin iktidara geldiği 2002’den sonra 3.5 milyon ekilebilen tarım arazisi, atıl olarak üretim dışı kalmıştır. 2000 yılında genel nüfus 67.2 milyonken, kırsal nüfus 23.8 milyondur. 2020’de genel nüfus, 6 milyon civarındaki mültecileri saymazsak 84 milyondur. Buna karşılık kırsal bölgede yaşayan insan sayısı 23.8 milyondan 5.8 milyona gerilemiştir. 20 yılda genel ülke nüfusuna oranla köylü nüfusu ve azalan tarım arazisi gerçekliği, ülkemizde köylünün, çiftçinin zor durumda olduğunu gösteriyor.

İstisnasız her yıl, tarım girdi maliyetinde yaşanan fahiş (zam ifadesi kimi zaman ürün çeşidindeki astronomik zamları ifade etmek için yetersiz kalıyor) artış başta küçük aile işletmeleri olmak üzere zincirleme bir şekilde toplumun değişik katmanlarını, yoksul, emekçi halkı olumsuz etkiliyor.

Çiftçi ve köylüler düzenli olarak zarar etmeye başladıkları için üretimden çekiliyorlar. Buna karşılık büyüklere masallar diyarında dolaşan Tarım Bakanı sıkılmadan çıkıp “*Bu sezon itibarıyla Türkiye’de ben zarar ettim diyen çiftçimiz yok*” (Kasım 2021) diyecek kadar gerçeklikten kopuk.

Bekir Pakdemirli’ye göre ülkede yaşanan onca şeye rağmen çiftçi için her şey yolunda gitmiş, tüm çiftçiler hayatından memnun!!! Ülke gerçekleri ise tam tersini söylüyor. Coğrafyamızda hiçbir üretim sezonunda çiftçi ve köylüler ardarda böyle zorluklar yaşamamış, zarar etmemişlerdi.

AKP iktidarıyla birlikte aile işletmeleri için her yıl bir önceki sezonu aratır duruma gelmiştir. Bunun sorumluluğu da AKP hükümetinin Tarım Bakanlığı’nın uygulamış olduğu emperyalist-kapitalist, neo-liberal tarım politikalarıdır.

Emperyalist kapitalist, neo-liberal tarım politikası nedir?

Bu soruya en sade şekilde cevap vermek gerekirse; kırsal alanın tasfiyesidir.

Köylülüğün, küçük aile işletmelerinin

tasfiye edilerek üretimden koparılması ve yerine sanayi tarım şirketlerinin ikame edilmesidir. Köylünün kendi emeğine yabancılaştırarak tekellerin belirlediği üretim rejimi çerçevesinde tarımsal üretim yapılmasıdır.

AKP’nin endüstriyel büyük sanayi tarım-gıda şirketlerinin çıkarlarını öncelleyen tarım politikası, coğrafyamızda küçük aile işletmelerinin geleneksel yerel desen bazlı üretimden uzaklaştırılması, tarımın tasfiyesini hedefleyen genel bir uygulama olarak sistemli ve planlı, programlı bir şekilde kırsal alana uygulanmış ve de belli ölçülerde sonuç da almıştır.

“*Bu sezon itibarıyla Türkiye’de de zarar ettim diyen çiftçimiz yok*” denilmiş olmasına karşılık “*2021 yılının Ocak ayından, Ekim ayına kadar 10 aylık sürede çiftçilerin banka ve tarım kredi kooperatiflerine borcu 20 milyar artmıştır.*” (Sözcü gazetesi) Tarım Bakanlığı, “2002’den 2021’e, tarımsal destekleme oranını 13 kat artırdık” (08.11.2021) dese de 20 yılda tarımsal destekleme 13 kat artmışken, köylünün-çiftçinin bankalara borcu 2.4 milyardan 150 milyara çıkmıştır. Tarım kredi kooperatifleri, zirai bayiler, tüccar-tefeciler, eş-dost vesaire ile köylünün toplam borcu 200 milyar civarındadır.

Hükümetin tarımsal desteği 20 yılda 13 kat artmış, çiftçinin borcu ise 80 kat fazla artmış! Aradaki fark ortada! Bu tablo köylüye ne kadar destek verildiğini gösteriyor. Bu rakamlar AKP’nin kendi çıkarmış olduğu yasayı bile uygulamadığını da gözler önüne seriyor.

2006 yılında çıkarılan 5488 sayılı Tarım Kanunu’nun 21. Maddesi: “*Tarımsal destekleme programlarının finansmanı, bütçe kaynaklarından ve dış kaynaklardan sağlanır. Bütçeden ayrılacak kaynak gayri safi milli hasılanın % 1’inden az olamaz*” demektedir. Yani her yıl GSMH’nin en az yüzde biri çiftçilere tarımsal destekleme kapsamında verilmeli. Yasanın çıktığı 2006 yılından bu yana bu yapılmış mıdır? Hayır yapılmamıştır!

AKP, çiftçiye yasal zorunluluk olarak verilmesi gereken desteği vermemiştir.

Çiftçiye Tarım Kanunu’nun 21. Maddesi gereğince verilmesi gereken tarım destekleme (2006’dan 2020’ye kadar) ödemesi 376 milyarken sadece 165 milyar ödenmiş, çiftçinin tarımsal üretim sürdürebilir olması için alması gereken 211 milyar verilmemiştir.

Yani çiftçiler, AKP iktidarından 211 milyar alacaktır. Çiftçinin 2021 yılında yasa gereği GSMH’den alması gereken miktar 56 milyarken bunun 22.19 milyarını alabilmiştir. Köylünün 2021 yılı için AKP’den/Tarım Bakanlığı’ndan alacağı 34 milyardır. Köylülerin sadece 2021’nin ilk 10 ayında bankalara, tarım kooperatiflerine, zirai bayileri, tüccarlara, tefeciye artan borcu ne kadardır? 20 milyardır!

2022 yılı tarımsal destek miktarı Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından 25 milyar lira olarak belirlendi. Halbuki ilgili yasa gereği olması gereken en az 78 milyar, aradaki fark 53 milyar milyar yani iki katından fazla.

Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli’nin “*Bu sezon zarar ettim diyen çiftçimiz yok*” dediği yerde çiftçiler-köylüler zarar ettikleri için kameralar eşliğinde tepki olarak limon ağaçlarının kesiyor, domates seralarını bozuyor, tarladaki patatesini, soğanını, karpuzunu, buğdayını hasat etmeden traktörle sürüyor veya boşa gitmesin diye hayvan yemi yapıyor.

- Üreticiye maliyeti 1.6 lira olan limon, dalında 80 kuruşa alıcı bulamazken marketlerde 7 liraya satılıyor.

- Hükümet, çay taban fiyatını 4 lira olarak açıkladı. Çaykur, kota nedeniyle yeterli alım yapmadığı için küçük üretici piyasada çayını tüccara 2.4 liradan satıyor.

- Fındığın taban fiyatı 26.4 lira olarak açıklandı. (Maliyeti ise 27 lira) TMO, yeterli miktarda alım yapmadığı için zorda kalan üretici malını 23 liraya şirketlere ve tüccarlara satmak zorunda kalıyor.

- 2020 yılında kuru üzüm fiyatı 12.5

lira iken bu yıl TMO 13 liradan alım yapamayacağını açıkladı. Tarımsal girdi maliyeti % 100'ün üzerinde artarken TMO sadece yüzde 4 zam yaptı.

- 2021 buğday sezonu başladı ama birçok bölgede köylü bir önceki üretim sezonundan para kazanamadığından, bu yıl buğday tarlasına parasızlıktan gübre atamıyor.

- Her yıl tartışma konusu olan patates bu yıl köylünün elinde kaldı. Bu sıralamaya göre coğrafyamızda üretimi yapılan hemen hemen bütün bitkisel ve hayvansal ürün çeşitlerini ekleyebiliriz, liste sayfalarca uzar gider. Tarım Bakanlığı “Bu sezon zarar ettim diyen çiftçimiz yok” derken hangi ülkeden bahsediyor bilmiyoruz ama üzerinde yaşadığımız toprakların çiftçisinden, köylüsünden bahsetmediğini biliyoruz. Bu ülkede köylü, küçük üretici her yıl bir önceki yıla oranla daha da zor bir sezon yaşıyor. Köylünün üretimden kopmasını, ekilebilir tarım arazilerinin boş kalmasını (sağlamaya çalışan) umursamayan siyasi erk, aile işletmeleri için hiçbir şey yapmazken emperyalistlerin örgütü Birleşmiş Milletler (BM), Tarım Gıda örgütü (FAO) raporlarında Türkiye’de dahil tüm dünyada 2022 yılında gıda krizinin damgasını vuracağını belirtiyor.

Türkiye’de iklim krizinin ekolojik yapıyı bozan etkenlerinin arttığı, tarımsal girdi kalemlerinin yüzde 100’ü geçen artışı, köylünün desteklenmeyişi, tarımsal ürünlerin büyük tekellere karşı sübvansedilmemesi, gübre fiyatlarının astronomik artışı nedeniyle gübre kullanımının azalacak olması vs. bütün bu nedenler 2022’de tarımsal üretimin rekor bazında düşüş yaşayacağına işaret ediyor. Acil bir şekilde önlem alınmaz, kırsal alan desteklenmez ise gıda krizi kapıda denilebilir!

Kuşkusuz sorunu yaratanların, çözme gibi bir niyeti de becerisi de olamaz. Sorunun kaynağı emperyalist tarım ve gıda tekelleri yani kapitalist rejimin kendisidir. İşçilerin, köylülerin, emekçi sınıfların, açlığa, yoksulluğa karşı mücadelesinin şartı kapitalist-emperyalist rejim ve komprador burjuva-feodal uzantılarına karşı ortaklaşmanın zemini ekseninde, birleşik mücadele yollarının büyütülmesinden geçiyor.

Bugün tarımsal alanda yaşanan sorunların nedeni neo-liberal serbest pazar politikasıdır. Buna karşı durulmadan tarımsal alanda yaşanan sorunların çözülemeyeceği bilince çıkarılmalıdır.

Sendika, Grevi Örgütleyen Temsilciyi; Patron, Örgütlü İşçiyi İşten Attı!

Urfa’da bulunan Uğur Tekstil fabrika-sında DİSK/Tekstil üyesi işçiler, işten atıldı. İşçiler işten atıldıklarını akşam saatlerinde patron tarafından gönderilen mesaj yoluyla öğrendi. Özak Tekstil Fabrikası’nda da aynı gün DİSK/Tekstil üyesi işçiler ücretsiz izne çıkarıldı. İki fabrikada da işçiler, fabrika önünde eylem yaptı, hem patrona hem de Bölge Temsilcisi Mehmet Türkmen’i görevden alan sendika merkezine tepki gösterdi.

İşçiler, Türkmen’in görevden alınmasına tepkilerini, “İşçilere, kendileri gibi ne haliniz varsa görün demeyen birini görevden aldılar” sözleriyle dile getirdiler.

Uğur Tekstil’de yeniden işten atma saldırıları

Uğur Tekstil’de DİSK/Tekstil Sendikası’na üye işçilerin işten atılmasının ardından başlatılan mücadele sonucu işçilerin tamamı geri alınmış, patron sendika ile masaya oturacağını açıklamak zorunda kalmıştı. İşçilerin kazanımının ardından DİSK/Tekstil Sendikası Genel Merkez yöneticilerinin patronla görüştüğü yönünde izlenim oluşturacak gelişmeler yaşandı. Sendika Genel Merkezi, Bölge Temsilcisi Mehmet Türk-

men’i görevden aldı. Ardından patron işçileri yemekhanede toplayarak “Biz sendikaya karşı değiliz, sendikayı kabul edeceğiz ancak yetkiniz yok” iddiasında bulundu.

Sendika-patron işbirliği!

Sendika genel merkeziyle patronun işbirliği içinde olduğu patronun fabrikaya DİSK/Tekstil Genel Başkanvekili Mehmet Ali Başak’ı çağırmasıyla ortaya çıktı. Fabrikaya gelen Başak’a, işçiler, Bölge Temsilcisi Mehmet Türkmen’in neden görevden alındığını sordu. İşçiler, patronun karşısında Başak’ın kendilerini savunmadığını söylerken, Başak işçilerin sorularına yanıt vermeden fabrikadan ayrıldı.

Özak Tekstil’de de ücretsiz izin saldırısı

DİSK/Tekstil’e üye işçilerin olduğu bir diğer fabrika olan Özak Tekstil’de de işçiler ücretsiz izne çıkarıldıkları için eylem yaptı.

4 Kasım günü işlerin azaldığı bahanesiyle 48 işçinin ücretsiz izne çıkarıldığı Özak Tekstil’de işçiler, 18 Kasım günü işbaşı yapacakları bilgisi verilmesine rağmen 50 işçinin daha ücretsiz izne çıkarıldığını belirtti. Ücretsiz izne

çıkarılan işçilerin çoğunun DİSK/Tekstil Sendikası’na üye oldukları öğrenilirken, sendika üyesi işçiler geçtiğimiz yıl da 8 ay ücretsiz izne çıkarılmıştı.

Ücretsiz izin uygulamasına tepki gösteren işçiler, “Fabrika en azından maaşımızın yarısını yatırsın ya da bize bir çözüm bulsun. Fabrikaya ‘Biz bir ay iki ay boş otursak nasıl geçineceğiz?’ dedik. ‘Bizi ilgilendiren bir konu değil’ dediler. Ama yapmaya çalıştıkları şu aslında; ‘Biz bu DİSK üyesi işçileri bıktıralım’ diye düşünüyorlar. Çünkü ilk çıkarılan 48 kişinin içinde çoğu DİSK/Tekstil üyesi işçiler. Bizim fabrika önüne gidip eyleme başlayacağımızı duyduklarında diğer işçilerden de çıkarılmaya başladılar. Bizi işten istifa etmeye zorluyorlar” dediler.

Sendika Genel Merkez yönetiminin patronla aynı görüşte olmasına tepki gösteren işçiler, “Diyorlar ki çıkmak istiyorsanız dava açalım, yoksa yapacak bir şey yok. Genel Başkanla da konuştum, genel başkan vekili ile de konuştum. ‘Biz eylem yapacağız. Yanımızda durun’ dedik. Ama bize ‘Yapacak bir şey yok’ dediler. ‘Yetkili sendika değiliz, dava açalım’ dediler” ifadelerini kullandılar.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Sistemleştirilmiş Şiddeti, Birbirimizden Aldığımız Güç ile Tarumar Edelim!

Erkek egemen devlet, kadın mücadelesine ve kazanımlarına dönük saldırı politikası geliştirirken, kadın ve LGBTİ+ mücadelesinin bir kazanımı olan İstanbul Sözleşmesi'ne de zamana yayılmış bir saldırı halindedir.

Geçen yıl, ilk olarak İstanbul Sözleşmesi'nin AKP MYK toplantılarında ana gündem maddesi olmasının ardından, sözleşmeden geri çekilme tartışmalarının yoğunlaştığı ve öne çıktığı bir yıl oldu. Bu on yıllık süreçte erkek adaletin yasalarında uygulanabilirliğini tartıştığımız sözleşmeye yönelik özel ve zamana yayılan bir saldırı politikası geliştirildi.

Başta R.T.Erdoğan olmak üzere, kadın ve LG-BTİ+ düşmanı politikaların üreticisi ve yöneticisi olan AKP-MHP iktidarı, kadın ve LGBTİ+ mücadelesi ve öznelere yönelik saldırı ve hedef gösteren söylem ve eylemleri; dönemsel ya da ülke gündemini değiştirmek adına yaratılan bir suni gündem elbette ki değildir.

Erkek devlet, patriyarkal düzeni güçlendirmek adına kadınlar üzerinden sistematik özel saldırı konsepti geliştirmekte, politikalarını bu eril perspektif üzerinden şekillendirmektedir. Yani bugün yaşamlarımıza, emeğimize ve kazanımlarımıza göz diken bu anlayışı örgütlü, eril bir ideolojiden beslendiği ortadadır.

Geliştirilen her politika ve söylem, patriyarkal/kapitalist düzenin kadın emeğine yönelik sömürsünü katmerleştirmeye, kadın ve LG-BTİ+'ların yaşamlarını tehdit etmeye, hak ve kazanımlarını elden almaya yönelik kalıcılaşan bir saldırıya dönüşmektedir.

20 Mart'ta bir gece yarısı kararnamesi ile Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekildiğini zafer naralarıyla ilan eden R.T.Erdoğan'ın *"Her kim bu ülkede bir daha İstanbul Sözleşmesi ile başlayan bir cümle kurarsa, ona en başta ve en çok kendi adlarını sapkın ideolojik ajandaları uğruna istismar ettiği için kadınlarımız tepki göstermelidir"* sözleriyle İstanbul Sözleşmesini hedef alan bir konuşma daha gerçekleştirdi. Erdoğan'ın bu konuşmasından iki gün sonra bir erkek "canı sıkıldığı" için sokağa çıkıp samuray kılıcı ile bir kadını katletti. Katil Can Göktuğ Boz, hiç tanımadığı Başak Cengiz'i büyük bir nefretle öldürdü.

Katilin *"Evdeyken birini öldürmeyi planladım. Öldürebileceğim, bana direnemeyen birinin, bir kadının geçmesini bekledim"* ifadesi ile bu coğrafyada kadınların kolaylıkla öldürülebilir ve hatta öldürülmesi bahane ya da arzu edilebilir bir durum olduğunu bir kez daha gösterdi.

Neredeyse her gün her yerde, canı sıkılanın, kafası bozuk olanın, boşanmak istemeyenin, kıskançlık krizi ya da cinnet geçiren erkeklerin bu ve benzeri "gereke"lerle bazen hiç tanımadıkları bazen de çok yakından tanıdıkları eski/eşi, eski/sevgilisi, kızını ya da annesini çok organize ve planlı bir biçimde öldürüldüğü bir coğrafyadayız.

Devletin kadın ve LGBTİ+'lara yönelik özel saldırı politikalarıyla erkek adaletini işlettiği bir düzende, fail erkeklerin serbest kaldığı ya da "tahrik" ve "iyi hal" indirimleriyle ödüllendirildiği, daha fazla cesaretlendirildiği bir döngüden bahsedebiliriz. Bu döngüde fail erkekler korunmaya, ak'lanmaya devam ederken; yaşamına sahip çıkan, kadın mücadelesi yürüten kadınlar yüksek cezalarla yargılanmakta.

Sistematik şiddet uygulayan erkekten, kendisini korumak ve yaşamına sahip çıkmak için öz savunmasını kullanan Çilem Doğan'a 15 yıl ceza verilmesi ile yaşamlarına sahip çıkan, şiddet karşısında isyan eden her kadın cezalandırılmak istenmektedir.

Şiddet karşısında kolluk güçlerine başvuran kadınların dikkate alınmadığı, 6284 etkin koşullarda uygulanmadığı için, kadınları şiddete karşı uluslararası koruyan İstanbul Sözleşmesi'den çıkılarak, bir kadını öldürmek daha kolay hale getirildiği için Başak Cengiz katledildi.

Hak ve kazanımlarımızın ellerimizden alındığı bu gerçeklikte; kadınlar şiddet karşısında savunmasız ve çaresizliğe terk edilmek istenmektedir. Katil, bu suçu erkek egemen devletten cesaret alarak büyük bir rahatlıkla gerçekleştirmiştir. Ona bu cesareti veren, en büyük suç ortağı "koca bir devletten" başkası değildir.

Sistemleştirilmiş bu şiddet döngüsünü, bizler elbette ki; birbirimize, yaşamlarımıza, hak ve kazanımlarımıza sadece yasalarda değil sokakta, yaşam alanlarımızda sahip çıkarak, örgütlü bir mücadeleyle tarumar edeceğiz.

YDK, 25 Kasım Çalışmalarını Sürdürüyor

Yeni Demokrat Kadın (YDK) *"Katledilmeye ve Kaybedilmeye Karşı Birbirimiz İçin İsyandayız"* şiarıyla başlattığı 25 Kasım çalışmalarını İstanbul, Aydın, Ankara ve İzmir illerde coşkuyla sürdürüyor.

İstanbul

İstanbul'da Esenyurt merkezli başlayan 25 Kasım çalışmaları Gülsuyu, Kadıköy, Sarıgazi, Esenler gibi ilçelerde hem YDK dergisinin 11. sayısının dağıtımını hem de bildiri ve sticker vb. materyallerle sürüyor. 11 Kasım günü pazarda dağıtım ve sticker çalışması yapıldı. YDK, Esenyurt'ta devam eden çalışmayı sosyal medya hesabından, *"25 Kasım için Esenyurt'ta stiker ve yazılama çalışmalarımız sürerken, dün kadınlarla evlerde biraraya gelerek hem kadınların yoksulluğu hem yaşanan ekonomik kriz üzerine sohbet ettik ve dergimizin dağıtımını yaptık"* şeklinde duyururken dergi dağıtımını da yaptığı dile getirdi.

15 Kasım günü ise *"Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü için çalışmalarımız sürüyor. Esenyurt'ta 'İşyerlerinde Tacize ve Mobbinge Karşı #Birbirimizİçinİsyandayız' yazılı pankartımızla, işçi kadınları alanlara çağırdık"* şeklinde çağrı çalışmalarına devam ettiğini duyurdu.

YDK ayrıca Maltepe Gülsuyu Mahallesi'nde ev ziyaretlerinde kadınlarla buluştuğunu, sticker çalışması ve ev ziyaretlerinde politik gündem üzerine sohbet ederek dergi dağıtımını gerçekleştirdiğini dile getirdi.

İstanbul'da "İstanbul 25 Kasım Kadın Platformu"nun bildiri dağıtımları ile sokak çalışmaları da başladı. YDK'nın da katıldığı çalışmalar sürüyor.

İzmir

İzmir'de YDK *"Birbirimiz için isyandayız"* kampanya şiarıyla Karşıyaka, Buca, Bornova, Menderes, Şirinyer gibi birçok ilçede stiker çalışmaları ile sokakta çağrılarını sürdürdüğünü duyurdu. Aynı zamanda İzmir Kadın Platformu bileşeni olan YDK, 25 Kasım etkinlikleri kapsamında gerçekleşen Alsancak Tarihi Hava Gazı Fabrikası'nda düzenlenen kahvaltılı etkinliğine katıldığını duyurdu. İzmir'de YDK'nın çalışmaları sürüyor.

Ankara

YDK bu yıl Ankara için çağrının Sakarya Caddesi'ne yapıldığını belirterek, *"Mamak/ Şahintepe'deki tüm kadınları 25 Kasım günü saat 18:30'da Sakarya Caddesi'ne 'Birbirimiz İçin İsyandayız' demeye çağırıyoruz"* şeklinde çalışmalarına devam ettiğini dile getirdi.

YDK, Başak Cengiz'in katledilmesini, *"Başak Cengiz için isyandayız! Birbirimiz için isyandayız"* yazılı pankartı yaparak protesto etti. Başak Cengiz'in katledilmesiyle ilgili getirilen yayın yasağını kadınlar açısından yok hükmünde olduğu vurgulandı.

Aydın

Aydın-Didim'de YDK, Didim Kadın Platformu'nun çağrısı ile 25 Kasım çalışmalarını sürdürdüğünü dile getirerek kadınları *"Birbirimiz İçin İsyandayız"* şiarıyla sokağa çağırdığını dile getirdi.

Deneyim | 25 Kasım Üzerine; Biriktirdiklerimizin Coşkusu Kendini Gösteriyor

Kadın çalışmasının vazgeçilmez kuralı veya ilkesidir; mümkün olan en fazla kadınla biraraya gelmek, kararı tüm kadınların mümkünse yüz yüze olduğu ortamlarda almak. Çalışmaları mümkün olan en fazla kadınla yapmak, mümkün olan en fazla kadınla temas etmek...

YDK olarak “**Katledilmeye ve Kaybedilmeye Karşı Birbirimiz İçin İsyan-dayız**” şiarıyla 25 Kasım çalışmalarına başladık. Oldukça coşkulu bir şekilde süren çalışmamız, aynı coşku ile sona erecek ve bir sonraki çalışmamıza kimi birikimleri devredecek.

Bu yıl yaz sonunda uzun bir süre sonra yaptığımız koordinasyon aslında birçok konuyu konuşmak için önemli bir yerde duruyor. Yüzyüze ve biriken birçok başlık altında yaptığımız tartışmalar ısrarla devam eden ve kurumsallaşma adımlarını hızlandırması açısından önemi her zamankinden daha büyük bir yerde duruyor. 25 Kasım’ın yaslandığı coşku ve kendini görünür kılmasında bu koordinasyonun payı azımsanmayacak bir yerde duruyor. Diğer taraftan, her süreç öncesi yaptığımız merkezi toplantılar; içeriğin kolektif belirlenmesi, birlikte asgari bir plan çıkarma, bu planı hayata geçirmek için harekete geçme veya bu planın hayat bulması için kolektif kararlar doğrultusunda hatırlatma, uyarma refleksleri gibi bir dizi işin daha kolay hayata geçmesini sağlamakta.

Kadın çalışmasının vazgeçilmez kuralı veya ilkesidir; mümkün olan en fazla kadınla biraraya gelmek, kararı tüm kadınların mümkünse yüz yüze olduğu ortamlarda almak. Çalışmaları mümkün olan en fazla kadınla yapmak, mümkün olan en fazla kadınla temas etmek... İşte bu 25 Kasım çalışması bunu bir “tık” daha iyi yaptığımız bir süreç oldu.

Erken planlar yapmak ve materyalleri erkenden hazırlamak da avantaj oldu diyebiliriz. Kadınlar hayatın ayrıntılarda gizli olduğu düşüncesiyle birçok ayrıntıyı hesaba katma noktasında oldukça iyiye, doğal olarak bu, kadın çalışmasında da kendine yansıma buluyor. O nedenle sürecin, içinde bulunduğu platformun yoğunluğunu hesaba katarak yürüttüğü-

müz tartışma, kitle faaliyeti noktasında önemli bir avantaj sağladı bize. 25 Kasım çalışmalarına neredeyse en erken başlayanlar olarak belli bir yorgunluk oluşmuş olsa da çalışma sırasında aldığımız dönütler, kadınlarla ilişkiye geçtikçe artan heyecan ve coşku, başladığımız enerji ile çalışmayı sonlandıracağımıza dair önemli bir işaret. “Pandemiye Bir de Bana Sor” isimli faaliyet ve ardından kitaplaştırma çalışmasında kadınlarla biraraya geldikçe; enerji, heyecan ve coşku büyümüş, kadınların birbirlerinin gücünü yeniden üreten bir yerden devam etmişti. 25 Kasım için de bunu söylersek abartmış olmayız.

Hemen her ildeki çalışmada bunu gördük diyebiliriz; pazarda, sokakta, atölyede vb. çalışmalar sırasında aldığımız dönütler oldukça olumlu, bu olumluluk kendini enerji olarak yeniden üretti. Kadınlarla birebir temas, ilişki kurmanın ve örgütlenmenin tek teminatıdır. Kurumsallaşma için hızlıca toparlanma, çevremizdeki her kadının çalışmanın daha fazla parçası olma durumu da elbette ki örgütlenme ve kurumsallaşma için hayattır. 25 Kasım bize, kadınlara git-tikçe örgütlenmemiz önünde hiçbir engel olmadığını bir kez daha gösterdi.

Planlamada ve çalışmada omuz omuza...

Yeni ve genç kadınların sürece dahil olması çalışmanın daha dinamik ve üretken olmasına vesile oluyor, deyim yerinde ise “taze kan” getirecek bu dinamik, karşılıklı öğrenme sürecini de oldukça olumlu yönde etkileyecektir. Buna en somut örnek olarak İzmir’i vermek mümkündür. Kilometrelerce ötede de olsak orada atılan adımların yarattığı heyecanı görmek, o heyecanın hepimizde hayat bulması mümkün. YDK olarak biriktirdiklerimizin aktarılması noktasında da bu önem-

liyen aynı zamanda yıllardır çalışmanın içinde olanların en aktif şekilde katılması karşılıklı öğrenme ve kolektif çalışmayı hızlandıracaktır. Şunu çok rahat söyleyebiliriz; verimli bir 25 Kasım süreci içineyiz, bu çalışmalarda kendini göstermektedir. Sosyal Medya Komisyonumuz henüz yeterli olmasa da çalışmaları yansıtmadaki çabası da 25 Kasım çalışmamızın görünür olmasını sağlamaktadır. Henüz yeni olan komisyon, daha sık biraraya gelerek önümüzdeki süreçlerde kendini daha fazla hissettirecektir.

25 Kasım süreci açısından ebetteki genel bir değerlendirmeye ihtiyaç vardır ancak kimi eksiklerimiz olduğu da oradadır. Bugün çalışmalar sırasında ara ara “şunu da yapabiliriz, şu planladık ama yapamadık, şunu yapsaydık” gibi söylemlerde ifade bulan cümleler, planlayıp yapamadıklarımıza işaret etmekte ama aynı zamanda sürekli çok daha fazlasını yapmak isteği ve harekete geçmenin dinamizmini göstermektedir. Bu aynı zamanda mevcut eksikliklerimizi görmek gidermek içine dikkate alınmalıdır. Bu tür eksiklerimizi aşmanın bir yolu da her

kadının çalışmaya dahil olmasını sağlayabilmektir. Yukarıda bahsettiğimiz gibi kadın çalışmasında karşılıklı öğrenme, kolektif karar ve bu kararların hayata geçmesi, pratik çalışma için herkesin dahil olması var olan eksikleri giderme, örgütlenme ve kurumsallaşma adımlarımız için vazgeçilmezdir.

Bu pratikler çalışmaya dahil olan kadınların kendilerini özne olarak görmelerinin önünü açarken diğer taraftan çalışmanın politikasında olduğu gibi pratiğinde de omuz omuza olmaktır. Bu eşit ilişkilenemenin de önemli bir aracıdır. 25 Kasım çalışması devam ederken açığa çıkan birikimle 8 Mart’a yol alacağız ancak bu arada merkezi toplantılar, değerlendirmeler, atölye vs. çalışmalarla ilerleyeceğiz. Bu kendimizi daha iyi örgütlemenin önemli anahtarıdır. 25 çalışmalarına yetişen dergimiz üzerine tartışmak ama tartışmanın yanı sıra daha fazla kadına 25 Kasım’dan sonra da dergiyi ulaştırmaya devam etmek, zorlu bir dönemde çıkardığımız derginin aktif bir araç ve alan olmasının hakkını teslim etmek için önemlidir.

İktidarın Çıkmazı, Kürt Sorunu ve “Barış Elçisi” CHP

Ülkenin içerisinde bulunduğu süreç, mevcut durum ileriki dönemlerde yaşanacak karmaşanın bizzat habercisi olarak karşımızda duruyor. Son dönemde en güncel ve yakıcı olan ve gitgide büyüyen sorun olan ekonomik kriz, halk için başat rol oynamakta. Bu duruma belli başlı zorunlu ürünlerin kotalı satışlarından tutalım da üretimin gittikçe dibi görmesi, doların önü alınamayan yükselişi, faturların halkın sınırlarını zorlayacak raddeye gelmesi gibi birkaç örnek verilerek herkesin malumu olan mevcut çöküş anlaşılabilir.

Ekonomik kriz halka bu denli zor zamanlar yaşatırken iktidar, “görmedim, duymadım, bilmiyorum” oyununu oynamaya devam ediyor. Diğer yandan seçimler yaklaştığı için çalışmalarını da sürdürüyor. Her seçim yaklaştığında ve aslında her süreçte yaptıkları gibi milliyetçiliği körüklemenin, HDP’ye saldırmanın startını vermiş durumdalar.

Kobanê kumpas davası da bu süreçte verilebilecek en iyi örneklerden bir tanesi. Kumpasın en başından beri fiyaskolar silsilesi ile karşı karşıyayız. Zamanında “HDP binalarına neden saldırı yok?” diyen hâkim bu davada mahkeme başkanı yapılmıştı. Binlerce sayfalık iddianame birkaç gün içinde kabul edilmiş ve yargılamalara başlanmıştı. Bu yargılamaların hukuksuzluğu, yoğunluğu ise kamuoyuna yansıtıldı ve tepki gördü.

Dava başladığından bu yana devrimci-demokratik kamuoyunun, HDP’nin en çok dillendirdiği konu Saray’ın hem hakim hem savcı olduğu ve dosyada hukuki hiçbir zeminin olmadığıydı. Çok net bir biçimde görüldüğü üzere iktidar ile birebir ilişkili olan kişiler hakkında yapılan onca ifşaattan sonra tek bir soruşturma dahi başlatılmamış olması ancak HDP’nin, HDP’li vekillerin en ufak bir konuşmasında soruşturmalar yığını ile başbaşa bırakılması; iktidarın esas amacına doğru açıktan yol almaya çalıştığına bir göstergesiydi.

Zaten bu süreçte kapatma davası da gündeme getirilerek HDP’ye ve toplamda devrimci, demokratik-yurtsever güçlere gözdağı verilmeye çalışıldı. Kobanê kumpas davası da esas amaç için yani kapatma davası için bir “delil” niteliğinde kullanılmak istendi, isteniyor.

Geçtiğimiz süreçte yaşanan gelişmelere bakacak olursak: Dava avukatları, yargılamanın hukuksuzluğuna vurgu yaparak, davanın böyle devam etmesi durumunda davanın tarafı olmayacaklarını belirten bir açıklama yaptılar. HSK yine mahkeme başkanını değiştirdi, dava ise 29 Kasım’a ertelendi. Toplamda baktığımızda belli bir hedef doğrultusunda yola çıkmış olsa da bir karmaşa var. Zaten siyasi saiklerle hazırlanan bir iddianame ve açılan bir dava ile karşı karşıyayız. İktidardan talimat bekleyen bir mahkeme heyeti söz konusu ve dava çok uzatılmadan bitirilmeye çalışılıyor.

Yargı organı, halihazırda beklenenin dışına çıkmış değil, uzun bir dönemdir iktidarın tekelinde olması bakımından verdiği kararlar, yargılama biçimi şaşırtıcı sayılmaz. Bu dava yanısıra Kürt ulusuna her alanda saldırılar yoğunlaşmaya devam ediyor. Tezkerenin uzatılması teklifi de bu saldırılardan sadece bir tanesiydi.

Ekonomik kriz ile köşeye sıkışan, yaşanan olumsuz gelişmeler karşısında bir açıklama dahi yapamayan, yönetme krizi derinleşen iktidar; milliyetçilik kartı ile yeniden canlanmaya, kan kaybını biraz da olsa dindirmeye çalışıyor. Ancak tezkerenin uzatılması önerisi dahi halkın esas gündemlerinden uzaklaşması için kullanılamamış oldu.

Tezkereler, iktidar için sıkıştığı dönemlerde kullanacağı bir yedek oyuncu halini almış ve geçtiğimiz haftalarda

oyuna sürülmüştü. İyi Parti cephesinden destek alınmış ancak CHP kanadı tezkereye “hayır” diyeceklerini belirtmişti. Hatta CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu politik bir açıklama yaparak tezkereyi reddetmişti.

Zor zamanların “kurtarıcısı” CHP!

Seçim yalnızca AKP için yaklaşmıyor pek tabii! Mevcut duruma baktığımızda Kürtlere yönelik, devlet ve iktidar eliyle yapılan saldırılar CHP tarafından kınanarak, barış ve kardeşlik vurguları yapılarak Kürt seçmenin gözünde iyi bir izlenim bırakmaya çalışılıyor.

Tezkere için “sınır ötesine askerler değil, TÜGVA’cılar gitsin” denmesi de bu çıkışlardan bir tanesiydi. Sınır ötesi tezkerelerin Kürt halkı için ne anlama geldiğinin bilincinde olan CHP’nin böyle bir açıklama yapmış olması elbette doğal. Hatta sadece Kürt seçmeni etkilemek için değil, AKP’den uzaklaşan, iktidarı eleştiren seçmeni kazanmak adına da atılmış bir adımdı. Çünkü askerin değil iktidar yanlılarının savaş bölgesinde yer almasını talep etmek kafası karışık seçmen için de olumlu bir anlam taşıyabilirdi.

Bunun yanısıra geçtiğimiz dönemde Irak Kürdistan Bölgesi’ni ziyaret eden CHP, ilgiyi üzerine çekmeye çalışıyor demek yanlış olmayacaktır. Kürt seçmenin ilgisini çekmek, HDP ile dayanışma içerisinde olduğu iddiasında olmak elbette ki belli bir etki yaratacak ve seçimlerde CHP’nin lehine sonuçlar doğuracaktır.

Halihazırda hem T. Kürdistanı’nda hem de diğer bölgelerde Kürtlere yönelik saldırılar devam etmekte ve Kürt ulusunun bu saldırılara karşı öfkesi de her geçen gün büyümekte. Deniz Poyraz’ın katledilmesi ile hız kazanan bu süreçte zırhlı araçlarla çocukların katledilmesi, kolluk güçlerinin özelde Kürdistan’da saldırıların dozajını artırması, HDP’ye yönelen “hukuki”, siyasi, pratik saldırılar bu öfkenin büyümesini dolayısıyla bir yere kanalize edilmesi gerekliliğini doğuruyor.

Devletin mekanizmaları iktidar eliyle işletilirken, milliyetçilik gerçekliği göz ardı edilemeyeceğinden sistem içi çözümler dahi sunulamıyor. Böylesi durumlarda ise “Zor zamanların kurtarıcısı” CHP, barışçı kimliği ile sahneye çıkıyor. Kemal Kılıçdaroğlu’nun Alevi ve Kürt kimliği üzerinden ırkçı yorumlara maruz kalması üzerine yine barış güvercinlerini uçurmaya hazırlanan CHP, bir açıklama ile kardeşlik vurgusu yapıyor ve ayrıştırmalara karşı çıkıyor. Toplamda baktığımız zaman CHP’nin bu çıkışları, Kürtlerin biriken öfkesini sistem içine kanalize etmeyi ve Kürt ulusunu, “biz çözeceğiz” palavralarına inandırmayı amaçlıyor. Aslında her zamanki gibi yaratılan boşluktan faydalanma, bu boşluğu doldurma gayretini gösteriyor. CHP’nin yakın zamanda yaptığı bir açıklama ile Kürt sorununda çözüm olarak masayı ve HDP’yi göstermesi de iktidarın yanlış politikalarına karşı bir alternatif olarak açığa çıkmıştı.

CHP’nin şu an için izlediği politikaların çok büyük çoğunluğunun, iktidarın halkı, ülkeyi soktuğu çıkmazı daha görünür hale getirmek ve daha iyi bir yönetim olunacağını garantisini vermeye çalışmak olduğunu söyleyebiliriz. Lakin çok değil kısa bir süre öncesine kadar AKP-MHP faşist ittifakından pek de farkı olmayan, Kürt ulusuna ve kazanımlarına açıktan veya el altından saldıran CHP’nin bu süreçteki çıkışları, demokrat görünme çabaları, halk nezdinde, özelde ise Kürt ulusunu nezdinde ne kadar karşılık bulur tartışmaya açık. Demokrat ve barışçıl görünme çabaları; daha önceki pratikleri unutturacak ve sistem içi, asla sonu ve garantisi olmayan çözümleri dayatabilecek kadar büyük bir etki bırakabilir mi bu da muamma.

Elbette ki esas olarak AKP-MHP faşist ittifakının hedefte olduğu bir gerçeklik var. Bu gerçeklik göz ardı edilmeden CHP’nin çıkışlarının çözümün değil yine dar bir alana sıkışmanın yolunu açacağını görülmesi gerek.

Söyleşi | “Buradayız, Topraklarımızı Savunacağız!”

TC devletinin Rojava topraklarını işgal etme planı sürüyor. AKP-MHP faşist ittifakı geçtiğimiz Ekim ayının başlarında saldırı sinyali vermiş; Til Temir, Til Rıfat, Menbiç ve Kobanê işgal alanları olarak belirlenmiş; Rojava sınırına askeri yığınak yapılmış ve yoğun bombardıman aralıksız sürdürülmüştü. Bu saldırı halen devam etmektedir.

Diğer yandan TC devletinin, İdlib başta olmak üzere Suriye ve Rojava’da işgal ettiği bölgelerde kaos giderek yayılmaktadır. Çeteler arasında giderek artan çatışmalar, insan kaçırma ve fidye girişimleri, kadınlara dönük saldırılar, hırsızlık, halkın açlıkla yüzyüze kalması vb. haberler neredeyse sıradanlaşmış durumda.

TC ve işgal altındaki bölgelerde yaşanan gelişmeler bu yöndeyken direniş cephesinde yer alan kurumlar ise TC devletinin saldırganlığı karşısında her yönden hazırlıklarını sürdürmeye devam ediyor ve “bölgeye dönük her saldırıya karşı biz buradayız” mesajı veriyorlar. Bu kurumlardan biri Şehit Nubar Ozanyan Ermeni Taburu diğeri de Ermeni Toplumsal Meclisi... Hem Tabur hem de Meclis’ten sorularımızı yönelttiğimiz temsilciler dayanışma çağrısı yaparak “kanımızın son damlasına kadar topraklarımızı savunacağız” dediler.

Şehit düşene kadar...

Hatırlanacağı gibi 24 Nisan 2019 tarihinde kuruluşunu açıklayan Nubar Ozanyan Taburu, “Sadece askeri boyutuyla değil, ideolojik, kültürel, sosyal ve anadilini öğrenme gibi çok boyutlu bir örgütlenmeyi esas alan Ş. Nubar Ozanyan Ermeni Taburu olarak soykırımı yeniden yaşamayacağız” demişti. Tabur’da askeri eğitimde olan savaşımlarla TC’nin saldırı tehditleri ve girişimlerine dair konuştuk. İlk sorularımızı yönelttiğimiz savaşımları **Gadio**. Gadio, Abdülaziz Dağı civarındaki Gerra köyünden. Anneannesi Ermeni olan Gadio, tabura “**tarihine sahip çıkmak için katıldığını**” belirterek şöyle devam etti; “Atalarımız bize tehcir yüzünden ne kadar perişan olduklarını anlattı. Annemin annesi Ermeniydi. Göç etmek zorunda kaldık. Birçok insanımız kölelik yaptırılmak üzere tutuklandı. Sonra burada toplandık. Dedelerimizin ve nenelerimizin anlattığına göre eskiden

ailemiz Türkiye’de yaşıyordu.”

Taburdaki çalışmaları ile ilgili de “*Taburda eğitimler oluyor, her şeyi öğrenmek istiyorum. Ama ilk olarak, atalarımızın dili olan Ermenice’yi. Tehcir nedeniyle dilimizi kaybettik. Dilimizi yeniden öğrenmek önemli benim için*” diyor.

“Yeniden bir savaş tehdidi var. Savaş çıktığında ne yapacaksınız?” sorumuza ise “Türkiye’nin işgal saldırılarına karşı savaşaacağım, dedelerimizin, nenelerimizin intikamı için... Burada duracağım ve savaşaacağım. Çocuklara sakın bir yaşam bırakabilmek için... Tarih tekrar etmesin diye... Gelecekte nasıl bir saldırı olursa olsun biz herşeye hazırız. İnşallah Ermeni dayılarımızın intikamını alacağız. Bütün gücümüzle buradayız. Umarım bütün Ermeni kardeşlerimiz gelip bize katılır ve tek yumruk oluruz. Düşmanımızı buradan çıkartırız” şeklinde yanıt veriyor.

Konuştığımız diğer bir savaşımları da **Heval Azad**. Kızvan Dağı’ndaki El Huzumiye köyünden olan Azad’ın abisi Rojava şehidi. Azad Taburun ilk zamanlarını ve neden katıldığını şöyle anlattı; “Şehit Nubar Ozanyan Taburu’na katıldığımdayken yeni kurulmuştu ve ben geldimde sayımız çok azdı. Hepimiz burada toplandık, çünkü damarlarımızda Ermeni kanı taşıyorduk. Askeri eğitime başladık. Tarihimizi öğrendik. Askeri eğitimlere katıldık, üniforma giydik, şimdi hazırız. Türk devleti Ermenistan’ı parçaladı. Çocukları bile öldürdüler. Geriye hiçbir şey bırakmadılar. Bu nedenlerle hepimiz bu taburda toplandık. Şimdi Türk devletinin karşısında duruyoruz.”

Taburda öğrendiklerine dair de “Düşünüyorum da askeri ve siyasi birçok eğitimden geçtim, şimdi Türk devletine karşı silah kaldırabilirim. Sadece kendim ya da kendi ailem için değil; bütün şehrimiz için. Özellikle bütün Ermeniler için...” diyor.

“Yeniden bir savaş tehdidi var” dediğimizde Azad “Üzerimde savaşın etkisi çok oldu. Halkımız perişan olmuştu. Çocuklarımız öldürüldü. Milletimiz köle oldu. Burada herşeyi yaptılar. Şimdiye kadar da devam ediyorlar. Tabura katıldık ki bunların karşısında durabilelim. Savaş çıkarsa elbette taburda kalacağım ve Ermeni halkının savunmasını alacağım. Şehit düşene kadar” şeklinde yanıt

lıyor.

Başka bir savaşımları da **Bargev**. Bargev, Serekaniyeli. Geçmişini, tabura katılışını ve amacını şöyle anlatıyor; “Dedemin annesi Ermeni’ymiş. Dedem sadece birkaç kelime Ermenice biliyordu. Ancak biz Arapların içinde büyüdük ve dilimizi hiç bilmiyoruz. Ermeni Taburuna soykırımı bildiğim için ve Ermeniler tekrar perişan olmasın diye katıldım. Düşmanın çaldığı topraklarımızı geri almak için katıldım. Savaş çıkarsa, biz her zaman hazırız. Ya özgürlük ya ölüm!”

“Bu bizim hikayemiz!”

Teysîr Şex Elî ise Hasekeli bir Ermeni. Kendisini “Dağ tarafından” şeklinde tanıtır. Şehit Nubar Ozanyan Taburu’na katılışını “Ermenilerin hikayesi için katıldım, bu bizim hikayemiz. Sömürgeci Türkler tarafından işgal edilen topraklarımıza geri dönebilmek için katıldım” şeklinde özetliyor. Halkın savaştan çok etkilendiğini, yaşam ve ekonomik koşulların çok zorlaştığını belirten Teysîr Şex Elî “yeniden savaş başlarsa?” dediğimizde şu yanıtı veriyor; “Eğer savaş başlarsa en ön cephede olacağız. Biz savunmazsak kimse toprağımızı savunamaz. Savaşa hazırız, en önde fedakar bir ruhla savaşaacağız. Adı üstünde işgalciler ve işgal edip halkımızı perişan etmelerini kabul etmiyoruz. Toprağımızı terketmeyeceğiz, savunacağız. Ortadoğu’da ve bölgemizde hep savaş vardı. Açgözlü işgalcilerin isteği petrolümüzü ve diğer zenginliklerimizi sömürmek. Bunlar bizim, kimsenin gelip elimizden zorla almasını kabul etmiyoruz. Suriye halkı birlik olmalı. Eğer herkes savunmasını alırsa savaş durur. Çözüm olmalıyız, Suriye halkları birlik olmalı. Çocuklarımızın savaşımları yaşadığını görmek istiyorum.”

“Dedelerimiz ve nenelerimiz 1915’te yok edildi. El ele vermek için geldik. Şehrimizi savunacağız ve işgalcileri geri göndereceğiz” diyor **Garen** Haseke’den ve Tabura katılışını “Ermeni tarihini ve katliamını bildiğim için katıldım” diye özetliyor. Anneannesi Ermeni olan Garen onun da hiç Ermenice bilmediğini aktararak “biz burada Ermenice dersi görüyoruz” ve “kanımızın son damlasına kadar şehrimizi savunacağız” diyor.

Varen isimli savaşımları da Hasekeli. Varen, Tabura geliş sebebinin “Ermeni kar-

deşlerimle ve demokratik yönetimle dayanışmaya geldim. Kardeşlerimden birisi de burada. 2 kardeşim de büyüdüklerinde bu güce katılacaklar” şeklinde anlatıyor. Anneannesi Ermeni olan Varen, anneannesinin onlara katliamı, Türk devletinin saldırılarını ve topraklarını nasıl aldığını anlattığının altını çiziyor ve “Savaşabiliriz, karşılarında durmaya hazırız. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar biz daha güçlü olmalıyız. Moralliyiz. Halk da savaşmalı sadece askerler değil. Savaş yalnızca askerlerin omuzlarında değil, halkın da omuzlarındadır. Halk savaşmazsa asker de savaşamaz” diyor.

“Halkımız eline silah almak zorunda!”

Savaş tehditleri ile ilgili Ermeni Toplumsal Meclisi’nden kadınlardan da görüş aldık. Ermeni kadınlar, TC devletinin artan saldırı tehditlerine karşı öz savunmayı güçlendirme çağrısı yaptılar.

İlk olarak **Arev Kasapyan** “Esasta öz savunma çalışması yürütüyoruz” diyerek öz savunma hakkındaki düşüncelerini şöyle aktardı; “Öz savunma hem askeri hem de toplumsal bir çalışma. Her iki si birlikte ilerler. Osmanlı Devleti’nden Türkiye’ye işgalciler halkımıza saldırıyor. Ermeni Soykırımı’nı devam ettirmek istiyorlar. Bu yüzden de savunma önemlidir. Savunma nedir; siyasi çalışmalar yürüterek halkımız içerisinde barış politikalarını örmek ve halkın sorunlarıyla ilgilenerek göçetmek zorunda kalmalarını engellemektir. Aynı zamanda işgalciler geldiğinde halk, kendisini savunmak için silah kaldırıp askeri öz savunma da gerçekleştirecektir.”

Arev “Rojava’ya yönelik yeni saldırı tehditleri var. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?” sorumuzu ise şöyle yanıtladı; “Kuzey-Doğu Suriye’de yalnızca bir millet yaşamıyor. 7-8 farklı milletin yaşadığı bir yer. Bu yüzden de herkes hem kendi çevresinin savunması hem de ülkesinin savunması için çalışmalar yürütmelidir. Eğer bu savunma gerçekleştirilmezse Ermeni Katliamı’nın, Ezidi Katliamı’nın, Asuri Katliamı’nın tekrarlanacağını biliyoruz. Bu nedenle de halkımız eline silah almak zorunda. Toplum olarak savunmamızı gerçekleştirmek zorundayız.”

(Söyleşinin tamamı sitemizde yayımlanmıştır.)

Rus Çarı 1. Nikolay tarafından ilk defa Balkan coğrafyasında ardı adına yaşanan savaşlarda toprak kaybeden Osmanlı İmparatorluğu için kullanılan “Avrupa’nın hasta adamı” deyimini, bugünlerde “yeni Osmanlı” hayallerine dizginsizce kendini kaptıran AKP-MHP faşizminde temsilini bulan, TC devleti için kullanmak yanlış olmayacaktır. Yüzyıl önceki “Avrupa’nın hasta adamı”, son yıllarda Ortadoğu’nun hasta adamına dönüşmüş durumdadır.

Faşist şef R.T.Erdoğan’ın selefi ve aynı zamanda ideolojik referans kaynağı olan 2. Abdülhamid, Osmanlı Devleti’ni İngiltere, Fransa, Almanya ve Rusya’nın dev bir şirketine dönüştürmüş ve kendisi de bu emperyalist güçlerin bir kuklası haline dönüşmüştü. İttihat ve Terakki Partisi de Osmanlı’nın bu hasta halinden faşist Turancı ideolojisini gizlemek adına ve iktidara gelebilmek için “hürriyet, eşitlik, kardeşlik, adalet” gibi kavramlarla diğer halkları ilk başta kandırabilmiş ve hasta olan imparatorluğun başına geçerek iktidarı alabilmişti. Bu tarihsel gerçeklik bugünlerde, -herkesin bir yerde saf tutmaya çalıştığı ortamda- bir tarafa not edilmelidir.

AKP-MHP faşist iktidarı da, iktidar olduğu yıllar boyunca ülkeyi tam bir şirket gibi yönetmiş, bütün bir coğrafyayı şantiye alanına çevirmiştir. AKP ve onun “ekonomist” olan başkanı, satmadık bir ağaç gölgesi dahi bırakmamıştır.

Ne kadar ekonomist olduğu bir yana, iktidar olduğu dönem boyunca kullanışlı bir pazarlama elemanı olduğunu ispatlamıştır. Geline aşamada yukarıda saydığımız emperyalist devletlerin yanına ABD ve Çin’i de ekleyerek Türkiye’nin bu devletler için bir şirket haline dönüştüğünü ve bu şirketin pazarlama departmanının başında da Erdoğan’ın oturduğunu belirtelim. Erdoğan’ın kendisinin ne kadar iyi bir ekonomist olduğuna dair yaptığı açıklamaların arka fonunda ifade ettiği şey, kendisinin aslında efendileri için ne kadar iyi bir pazarlamacı olduğu ve işlerin iyi gitmediği bu süreçte kendisini “deliğe süpürmemeleri” gerektiğine yapılan göndermelerdir.

AKP-MHP faşist iktidarı için son dönemde işler iyi gitmemektedir. Yaşanan ekonomik kriz ve Türk lirasının dolar karşısında her geçen gün erimesi, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun geniş kesimlerindeki yoksullaşmayı derinleştirmiştir. Diğer taraftan başta beşli çete olmak üzere Türk komprador burjuvazisinin daha fazla palazlandığı da diğer bir gerçektir. Toplumsal çelişkiler derinleşirken sınıf mücadelesinde çatışma ve mücadele alanları artmakta ve yaygınlaşmakta yani sınıf mücadelesi kazanı kaynamaktadır.

AKP-MHP faşizmi için işler ülke içinde ne kadar iyi gitmiyorsa dışarıda da sarpa sarmış durumdadır. TC, emperyalistlerin Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Doğu Avrupa’da rekabetinin ortasında kalmıştır. Buna, Karabağ ve Af-

Ortadoğu’nun “Hasta Adamı”

ganistan’daki gelişmelerle birlikte Kafkaslar da eklenmiştir. Bu coğrafyalarda emperyalistler arasında süregelen rekabet, çatışma ve paylaşım mücadelesinde kendisince bir denklem kurmaya çalışmakta fakat her defasında kendini bir emperyalist devletin kapısında bekleyen bulmaktadır. TC devleti bir tarafta ABD için kapısının önünü temizlerken diğer taraftan Rus postallarını cilalamakta, Çin’e kapı açarken Avrupa’ya el sallamaktadır. Fakat her seferinde efendilerinden azar iletmekte ve kendisine uşak rolü hatırlatılmaktadır.

Dış politikada AKP-MHP faşizminin temel rotası “yeni Osmanlılık” olarak tarif edilmektedir. Bu söylem altında işgal ve ilhakçı politikalarına içeride ve dışarıda meşruluk kazandırmak istemekte ve rıza sağlamaya çalışmaktadır. ABD ve Rus emperyalistleri de kendi çıkarları doğrultusunda bu politikaya zaman zaman yol vermek durumunda kalmışlardır. Özellikle Suriye, Rojava, Libya ve Karabağ’da TC’nin önü belli bir yere kadar açılmıştır.

Aslolan emperyalist rekabet ve paylaşım olduğundan TC devletinin kendi rolünü, durduğu yeri unutan kimi pratikleri karşısında ABD ve Rusya’nın tepkisi sert olmuştur. S-400 ile başlayan kriz henüz çözülebilmiş değildir. En son ABD ve NATO’nun onayı ile Ukrayna’ya satılan TB 2 SİHA’larının Donbas’ta Rus yanlısı milis güçlerine karşı kullanılması sonrası benzer tepkiyi Rusya’dan da görmüştür. ABD, ekonomik ve askeri alanda yaptırım yoluna giderken Rusya doğrudan İdlib’te askeri misillemede bulunarak karşılık vermiştir.

Rojava’ya saldırı hastalığı iyileştirmez!

TC’nin Rojava topraklarını son işgal etme girişimini, bu siyasi denklem içinde değerlendirmek gerekmektedir. Bilindiği gibi faşist Erdoğan, Ekim ayının başlarında yeni bir işgal ve ilhak hareketinin sinyalini vermiş ve Rojava sınırına TC ordusu tarafından askeri yığınak yapılmıştı. Kamuoyunda Til Temir, Til Rıfat, Menbiç ve Kobanê yeni işgal alanları olarak belirlenmişti. Bu alanlar üzerine senaryolar üretilmiş ve stratejiler çizilmişti. Hatta ağustos ayın-

dan itibaren de “atış serbest” diyerek Til Temir, Eyn İsa ve Menbiç hattında yoğun bir bombardıman aralıksız sürdürülmüştü. Bu bombardıman halen de devam etmektedir.

Son dönemde özellikle Kobanê, TC devletinin yeni hedefi olarak öne çıkarıldı. Bunun nedeni ayrı bir konu fakat TC devleti yeni işgal planı için Rusya ve ABD’den istediği onayı halen almış değildir. Erdoğan’ın “Bir gece ansızın gelebiliriz” sözünün havada kaldığı görülüyor. TC devletinin işgal tehdidi devam etmekle birlikte bölgedeki aktörlerin ve denklemin iki sene öncesine göre değiştiği yönlü vurgular faşizmin güvenlik uzmanları tarafından da yapılan değerlendirmeler arasında yer almaktadır. TC’nin güvenlik uzmanları tarafından “operasyon” tarzında değişiklik yapılması önerilmektedir. Bu “operasyon”un nasıl olacağı ise karşılıklı güç dengelerinin andaki durumuna göre şekillenecektir.

SDG komutanı Mazlum Abdi’nin “Rusya ve ABD yeni bir işgal saldırısının olmayacağına dair bize söz verdi” dediği husus da bununla alakalıdır. ABD Başkanı J. Biden ile Rusya Devlet Başkanı V. Putin arasında yapılan görüşmede Suriye’nin geleceği hakkında da konuştukları, Rojava’nın da gündemler arasında yer aldığı ve “ne olacak bu Kürtlerin durumu” mealine gelecek tarzda bir tartışma yürüttükleri ise yine basına yansımıştı.

Bu konuda resmi olmasa bile prensipte bazı konularda anlaştıkları sahadaki konumlanışlarına yansımaktadır. Serêkanîyê’nin işgalinden sonra Rusya’nın Fırat’ın doğusu ve batısında ağırlığının arttığı ve özellikle hava hakimiyetinin Rusya’nın kontrolüne geçtiği biliniyor. Rusya buradaki ağırlığını pekiştirmek için özerk yönetime karşı Türk SİHA’larını bir tehdit unsuru olarak kullanıyor. Öte taraftan BAAS rejimi ve SDG ile birlikte Til Temir ve Eyn İsa’da ortak tatbikat yaparak TC’ye mesaj yolluyor.

Özellikle İdlib başta olmak üzere Suriye ve Rojava’da TC’nin işgal ettiği bölgelerde zorlandığı, çeteler arasında giderek yoğunlaşan çatışmaları durduramadığı, işgal bölgelerindeki halkın

Yaşanan ekonomik kriz ve Türk lirasının dolar karşında her geçen gün erimesi, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun geniş kesimlerindeki yoksullaşmayı derinleştirmiştir. Diğer taraftan başta beşli çete olmak üzere Türk komprador burjuvazisinin daha fazla palazlandığı da diğer bir gerçektir.

ekonomik olarak yaşamlarını sürdürmekte açlık sorunu ile yüz yüze kaldığı görülüyor. Öte yandan fide için insan kaçırmaya, tecavüz, hırsızlık, yağma gibi olaylar işgal bölgelerinin rutini haline gelmiş durumdadır.

Türkiye’de yaşanan ekonomik kriz işgal bölgelerine daha ağır yansıyor. İdlib’te de çeşitli çete gruplarının TC devletinin onları yarıda bırakacağı düşüncesi giderek ağırlık kazanıyor. Hatta bu bölgede TC askerlerine yapılan bazı saldırılarda İdlib ve çevresinde bulunan farklı çete gruplarından doğru geliştiği ifade ediliyor.

En son Fırat’ın batısında TC devletinin bulunduğu bir noktaya yapılan saldırı ve devletin ağır kayıp vermesi, Rusya’nın Türk askerlerinin bulunduğu noktaları bombalaması sonucu bölgede görev yapan bazı generallerin istifa ya da bu yönlü rahatsızlıklarını dile getirmelerinden kaynaklı istifa ettirildiği de basına yansımıştı. Bu tablodaki tüm parçaları birleştirdiğimizde TC’nin bölgede ki işgali sürdürmede bir hayli zorlandığı ve bunun giderek de derinleştiği görünüyor. İç siyasette de işgal saldırılarının maliyeti polemiklerin gündemini oluşturuyor.

Stratejik derinlikten stratejik yalnızlığa

TC devletinin büyük bir iddia ve iştahla gittiği Libya’da da durumlar pek parlak görünmüyor. Libya’daki varlığı da buradaki kaosu tırmanmasında bir etken olarak görülüyor. TC’ye bağlı çetelerin Libya’da işlediği suçlar bir yana devletin desteklediği milis gruplarının ülkeyi yeni bir iç savaşın eşiğine getirdiğinden bahsediliyor. Libya’da Hafter ve Seyf’ül İslam’ın yapılacak seçim için adaylıklarını açıklamasından sonra, TC devletinin desteklediği milis grupları seçim merkezlerini basmış ve savaş başlatacaklarının tehdidinde bulunmuşlardır. Eğer seçimlerin olmadığı ve yeni bir iç savaş başladığı takdirde sorumluluğun

hepsi olmasa dahi faturanın ağırlıklı bölümünün TC devletine kesileceği ifade ediliyor.

TC’nin diğer bir adımı da büyük bir gürültü patırtı eşliğinde Doğu Akdeniz’deki olası “oldu bitti”lere izin vermeyeceği yönündeydi. Fakat burada da emperyalistler gerçek efendinin kim olduğunu bir kez daha hatırlatmış ve burada geri planda bir rol vermişlerdir. Doğu Akdeniz’den geri çekilmek zorunda kalmıştır. AKP-MHP iktidarı iç siyasette Doğu Akdeniz meselesini büyük bir dikkatle gündeme taşımamaya özen göstermektedir. Yunanistan’ın ve Mısır’ın bu alanda TC’ye karşı pozisyonlarını güçlendirdiği gözlemleniyor. Özellikle ABD ve Yunan devletinin Ege’de ortak yürüttükleri tatbikatlar TC egemen sınıflarını oldukça ürkütmüşe benziyor.

Başta dönersek Ortadoğu’nun hasta adamı bulunduğu her cephede kan kaybetmeye devam ediyor. İç ve dış siyasette AKP-MHP iktidarı muhalefetten istediği desteği artık alamıyor. Özellikle son tezkere oylamasında CHP’nin hayır oyu vermesi egemen sınıflar arası iktidar mücadelesini kızıştırmıştır. Bu AKP’de temsilini bulan perde oyununda sona gelindiğine ve yeni bir sürecin işlediğine işaret ediyor. Egemen sınıfların muhalefetteki kanadı olan CHP-İYİ Parti ittifakı AKP sonrası için kendini iktidara hazırladığı ve AKP için geri sayımın başladığını gösteriyor.

Diğer taraftan CHP’nin bu tavrı kimi çevrelerce Kürt ulusal sorunu karşında geleneksel devlet aklının dışına çıktığına yöneliktir. Bu kesinlikle doğru değildir. Bu tavır daha sonrasında “Kandil’in yerle bir edileceği” şeklinde devam ettirilmiştir. Kemal Kılıçdaroğlu’nun “helalleşme” ile “Kürt sorunu nu ben çözeceğim, gelecekte kardeşliği yaratan biri olarak anılmak istiyorum” gibi söylemleri işçi ve emekçileri kandırmanın yanında, aynı zamanda Kürt halkına yeni tuzakların hazırlandığı

şeklinde yorumlanmalıdır. Yüzyıl önce İttihatçılar ve Kemalistler, iktidara gelmeden önce Ermenilere, Süryanilere, Rumlara “eşitlik, kardeşlik” sloganları eşliğinde nasıl bir kıyım gerçekleştirdiler ise bugün de Kürtlere AKP sonrası benzer bir tuzak kurulmaya çalışılıyor. CHP’nin akıl kodları, İttihatçıların-Kemalistlerin devlet aklının devamı ve sürdürücüsü durumundadır. Bu açıdan Kılıçdaroğlu’nun bu çıkışı ve söylemleri, iktidarı alana kadardır. Sonrasında olacakları görmek için ise biraz tarihte olanlara bakmak yeterlidir. CHP’nin misyonu AKP-MHP faşizmi kan kaybederken hasta adamı kurtarmak içindir.

Amaç özgürlük istemeyen Kürt’ün yaratılmasıdır

Burada bir parantez de Kürt sorunu ekleninde Kürt Ulusal Özgürlük Hareketine açmakta fayda vardır. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi, tüm alanlarda 2023 ve AKP sonrası için kendi pozisyonu korumaya ve esasta mevcut kazanımları korumak ve elde edilen statükoyu sürdürme üzerine kurmuştur. Özellikle Rojava için Mazlum Abdi’nin değerlendirmelerinden bu sonucu çıkarmak pekala mümkündür. Benzer durum gerilla alanları ve demokratik alan için de geçerlidir. TC’nin Medya Savunma Alanlarına yönelik başlattığı işgal saldırılarında gerilla karşısında istediği sonucu alamamıştır. En son işgal ettiği Werxelê ve Tabûra Ereba’dan çekilmek durumunda kalmıştır. Kürt Ulusal Özgürlük

Hareketi de hesaplarını AKP sonrası için yaptığı ve hazırlığını buna yönelik geliştirdiği için her alanda direnme pozisyonu olarak belirliyor. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketinin tek düşmanı TC devleti değildir. Bulunduğu her alanda bölgedeki devletlerle çatışmak zorunda kalması, özellikle ABD emperyalizminin “PKK’sız Kürt” isteğindendir. Rojava yönetimi üzerinde bu yönlü baskılarını sürdürüyor. Her ne kadar TC’nin işgal saldırısına şimdilik yeşil ışık yaksam da Rojava’da TC devletine “PKK kadrosu olarak değerlendirdiği kişilere suikast gerçekleştirme hakkı” tanıdığını, bu konuda TC devletine hava sahasını açtığını yapılan suikastlardan ve TC devletinin bu yönlü açıklamalarından biliyoruz. Emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin Kürt sorunu karşındaki pozisyonu özgürlük istemeyen Kürtlerin yaratılmasıdır. Her yönü ile biat eden Kürt istemektedirler. Bu açıdan Kürt Ulusal Özgürlük Hareketinin yaratmış olduğu kazanımların korunması kendisine devrim misyonu biçen her kesimin görevi olmak zorundadır.

AKP-MHP faşizmi baş aşağı irtifa kaybederken geriye yıkıntıdan başka bir şey bırakmak istememektedir. Herkes hesabını bu gerçeklik üzerine kurmuş ve kendi pozisyonu belirlemeye çalışıyor. Hasta adamı kurtarma misyonunu da CHP-İYİ Parti üstlenmiş gibi duruyor. Öte yandan kazan kaynıyor, devrim köstebeği kazmaya devam ediyor.

Maoist Devrimcilerin Enternasyonal Örgütünü Kurma Sorunu Komünist Çekirdek, Nepal

Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderleri Prachanda ve ortaklarının ihanet yoluna girmesi ve ABD'deki Devrimci Komünist Parti'den Bob Avakian'ın "Yeni Sentez" yoluyla "post-ist" tasfiyeciliğin yolunu tutmasından sonra Devrimci Enternasyonal Hareket bir çözülme haline girdi. Böyle bir zamanda, dünya devrimcilerinin yeni bir tür devrimci enternasyonal örgütün inşasında aktif olmaları doğaldı. Bu girişim 2010'dan beri yürürlükte olmasına rağmen, devrimci bir uluslararası örgütün oluşumu gerçekleştirilmiş değil. Bu belgede bu konuya odaklandık.

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Korona salgını nedeniyle 1 Mayıs'ı büyük bir miting olarak kutlamak mümkün olmadı ancak dünyanın dört bir yanındaki işçiler ülkelerindeki duruma göre 1 Mayıs'ı kutladı. Bu bağlamda çeşitli Maoist parti ve örgütlerin yaptığı açıklamalar özel bir tartışma konusu haline geldi. Maoist devrimcilerden oluşan bir enternasyonal örgüt kurma sorunu yeni bir konu değil. Bu konu, son on yıldır dünyanın dört bir yanındaki devrimciler arasında ciddi bir endişe konusu olmuştur. Ancak bu konu bu yıl çok daha fazla tartışıldı.

Mao'nun ölümünden sonra, Devrimci Enternasyonalist Hareket DEH, Çin'deki karşı-devrimin ortasında proleter devrimi ilerletme girişimi olarak 1984'te kuruldu. Ancak NKP (Maoist)'in Prachanda ve ortaklarının ihanet yoluna gitmesi ve ABD'deki DKP'den Bob Avakian'ın "Yeni Sentez" yoluyla "post-ist" tasfiyeciliğin yolunu tutmasından sonra DEH bir çözülme haline girdi. Böyle bir durumda, dünya devrimcilerinin yeni bir enternasyonal örgütün inşasında aktif olmaları doğaldı. Mesele sadece devrimci bir merkez inşa etme meselesi değil; devrimci hareketi ileriye taşımak da devrimcilerin sorumluluğundaydı. Bu bakımdan Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in inisiyatif alması takdire şayandır. Enternasyonal bir örgütün inş edilmesinin gerekliliği konusunda dev-

Enternasyonal'le Kurtulur İnsanlık -3

rimciler arasında birçok toplantı yapıldı. Bu bağlamda Hamburg'daki 2011 konferansı özel bir önem taşımaktadır.

2011'den bu yana, dünyanın devrimci Maoistleri, her yıl 1 Mayıs vesilesiyle enternasyonal bir örgütün inşa edilmesinin gerekliliği konusunda ortak açıklamalar yayımlıyor. Ancak son dört yılda tek bir ortak açıklama yerine iki ayrı ortak açıklama yayımlandı. Bu konu bölünmüş bir durumu yansıttığı için siyasi endişe konusu haline geldi.

Bazı konularda ihtilaflar olsa da temelde görüşlerinde bir benzerlik vardır. Bu yıl da HKP (Maoist) inisiyatifiyle yayınlanan bildiri, devrimciler arasında dayanışma ve bir Enternasyonal örgütün inşası sorununu ciddi şekilde gündeme getirdi. Bu bildiride ifade edildiği gibi:

"Başlangıç olarak şanlı bir şekilde kurulan DEH'in çöküşünden sonra, proleter enternasyonalizmi, bugün bizi yeni bir Komünist Enternasyonal'e taşıyacak 100 adımın ikincisi olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde tüm partilerin ve örgütlerin bir Uluslararası Birleşik Konferansını gerçekleştirmeye çağırıyor."

Benzer şekilde, "Uluslararası Ortak 1 Mayıs Bildirisi: Maoizm'in Kızıl Bayrağı Altında Birleşin!" başlıklı bir başka ortak bildiride de şöyle denildi:

"İki çizginin, eleştiri ve samimi öz eleştiri mücadelesi sayesinde, Birleşik Uluslararası Maoist Konferansı (UIMC) ve ondan ortaya çıkacak olan Proletaryanın Yeni Enternasyonal Örgütü (PYEÖ),

bu yolda yeri doldurulamaz bir adımdır; gerekli sıçramayı yapmamız için tarihi bir zorunluluktur."

Devrimciler arasında bir birliğe ihtiyaç olduğu ve eleştiri, özeleştir ve ideolojik tartışmalar yoluyla farklılıkları aşarak ilerlemek için yeni bir enternasyonal örgüte ihtiyaç olduğu konusunda herkes hemfikir. Buna rağmen, ortaya çıkması gereken türden bir birlik gerçekleşmemiştir. Nepal, Komünist Çekirdeğe gelince, devrimciler arasındaki birliği ve yeni Enternasyonal örgütü sağlam bir şekilde savunuyor.

Yakın zamanda "maoistroad.blogspot.com" medyasında yayınlanan görüş de bu yönde atılmış olumlu bir adımdır. Burada ifade edildiği gibi:

"Bütün MLM partilerinin ve örgütlerinin Birleşik Uluslararası Konferansa yönelik birliğine çağırıyor ifade eder ve Proleter Devrimi'nin dünyada ilerlemesi için her türlü revizyonizme ve oportünizme karşı aynı MLM kampındaki tüm ulusal parti ve örgütlerin bildirilerini destekler."

Bu Uluslararası Konferansa yönelik, sınıf mücadelesinin ateşinde ve proletaryalar ve kitlelerle sıkı ilişkiler içinde, açıklamalar, tartışmalar, iki çizgi mücadeleleri geliştirmek için her türlü ikili ve çok taraflı toplantıya çağrıda bulunur. Bunun için ve bu yolda HKP (Maoist)'in 2021 Mayıs Deklarasyonunda dünyanın proleter öncüleri arasında birlik ve dayanışmayı geliştirmek için bir Uluslararası Forum önermesini desteklemektedir."

Fikir anlaşmazlıkları ve tartışma, bazı Avrupa ve Latin Amerika Maoist örgütleri arasında görünse de, ideolojik ve örgütsel tartışma bugün herkes için bir zorunluluktur. Tartışmayı yeni bir şekilde ilerletmek gerekiyor. Dünyanın Maoist parti ve örgütlerinden bazıları kaçıp dağılırken, bazı yeni Maoist örgütler kuruldu ve aktif olarak çalışıyorlar. Dünyanın durumunda da bir takım değişiklikler mevcut. Özellikle küreselleşme ve "post-ist" eğilimler, proletarya ve Maoist harekete karşı tehlikeli derecede aktiftir. Marksizm karşıtları, "post-Marksizm" ve "post-Maoizm" yanlısalarını yaydılar. Böyle bir durumda Maoist devrimciler arasında birlik çağrısı yapmak doğaldır.

Bu bağlamda 1 Mayıs münasebetiyle yayınlanan HKP (Maoist) açıklaması özel bir önem taşımaktadır. HKP (Maoist) geçmişte bir dizi ortak açıklamaya katılmış olsa da, son zamanlarda güvenlik sorunları nedeniyle bunu yapamamıştır. HKP (Maoist), açıklamasında çok önemli konulara değindi. Enternasyonal devrimciler örgütü ve Anti-Emperyalist Forum'un ihtiyacına ve gerekçesine dikkat çeken açıklamada, şöyle deniyor:

"Uluslararası proletaryanın gerçek öncü örgütleri için iki stratejik görev vardır. Birincisi, kapitalist-emperyalist ülkelerde işçilerin ve diğer ezilen kesimlerin devrimci hareketlerini başlatmaktır. Tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde proletarya, köylülük, diğer demokratik sınıflar ve toplumsal kesimler örgütlenmeli ve ulusal demokratik hareketler inşa

Küreselleşen emperyalizm çağında, uluslararası görevin önemi, yalnızca sosyalizmin dünya çapındaki zaferi için değil, aynı zamanda tek ülkede proleter devrimin zaferi için de katbekat arttı.

edilmeli ve bunlara önderlik edilmelidir. İkincisi, emperyalizme ve onun kompradorlarına karşı kapitalist ülkelerin komünist hareketlerinin ve yeni-sömürge, yarı-sömürge ülkelerin ulusal-demokratik hareketlerinin güçlü bir Birleşik Cephesini inşa etmektir. Bu amaçla, gerçek proleter parti ve örgütlerinin çağdaş somut koşullara uygun bir Enternasyonal Devrimci proletarya örgütü kurmaları esastır. Maoist güçler, her ülkedeki tüm ilerici, demokratik güçlerle ve ayrıca dünya çapındaki düşmana karşı tüm anti-emperyalist demokratik güçlerle birleşmelidir. Bu stratejik görevlerin her ikisi de birbiriyle ilişkilidir ve Dünya Sosyalist Devrimi'ni ilerletmede önemli bir rol oynamaktadır.”

Benzer şekilde NKP (Devrimci Maoist) de bu konudaki görüşlerini dile getirdi. Parti tarafından 1 Mayıs'ta yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“Küreselleşen emperyalizm çağında, uluslararası görevin önemi, yalnızca sosyalizmin dünya çapındaki zaferi için değil, aynı zamanda tek ülkede proleter devrimin zaferi için de katbekat arttı. Bunun için, gerçek komünistlerin uluslararası alanda yakında yerine getirmeleri gereken iki hayati görev vardır. Onlar; biri, MLM'nin ideolojik rehberliği altında komünist partilerin uluslararası bir örgütünün oluşturulması ve ikincisi, anti-emperyalist bir birleşik cephenin örgütlenmesi.”

NKP'nin (Devrimci Maoist) açıklaması, güncel dünyanın durumu ve devrimcilerin rolü hakkında net bir görüşe sahiptir. Bu bildiri de HKP (Maoist)'in ruhunu sürdürmüştür:

Enternasyonal bir merkezin oluşturulması ve anti-emperyalist bir cephenin oluşturulması konusunda dünya devrimcileri arasında hiçbir anlaşmazlık yoktur. Bu aynı zamanda 1 Mayıs vesilesiyle yayınlanan iki ortak açıklamanın ruhudur ve Nepal Komünist Çekirdeği onunla dayanışmayı ifade eder. Bunda da HKP'nin (Maoist) açıklamasının özel bir anlamı var.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) tarafından 2017 yılında yayınlanan “Proletaryanın Enternasyonal Örgütünü Oluşturma Noktasındaki Duruşumuz” başlıklı belge bu konuda çok önemli bir belgedir. Bunu samimiyetle incelemek gerektiğini düşünüyoruz. Bu belge, 1. Enternasyonal'den DEH'e ve Güney Asya Maoist Partileri ve Örgütleri Koordinasyon Komitesi-CCOMPOSA'ya kadar ayrıntılı olarak tartışılmaktadır. Ayrıca DEH'in rolünü gözden geçirerek eksikliklerine dikkat çekmektedir. Aynı zamanda da yeni enternasyonal örgütün ideolojik ve örgütsel temeline ilişkin görüşlerini ortaya koymaktadır. Bunların hepsini burada ayrıntılı olarak anlatmak mümkün değil ama belgede bazı ciddi meseleler gündeme gelmiştir, bunları samimiyetle incelemek ve kavramak gerekiyor.

Şu anda, HKP (Maoist), Filipinler Komünist Partisi ve Türkiye Maoist Partisi uzun süreli halk savaşı yürütüyor. Benzer şekilde, farklı ülkelerdeki Maoist partiler ve örgütler, kendi ülkelerinin özel durumunda sınıf mücadelesi yürütüyorlar. Filipinler'deki parti dün DEH ile müttefik değildi ve bugün de kendi tarzında çalışıyor. Şimdi bile, katılımı o kadar kesin değil. Kardeş partiler On yıldır Halk Savaşı yürüten partinin önemli bir parçası olarak, Nepal Komünist Partisi (Devrimci Maoist)'in, enternasyonal bir devrimci örgüt inşasında görülmesi gereken türden bir aktivizmden yoksun olduğu yorumunu yapmışlardır.

Tartışmanın kendi bağlamında, bazı konularda net olmamız gerekiyor. Bugünün Marksizm'inin yani Maoizm'in,

Marks-Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun bütünlüklü katkısının sonucu olduğu konusunda net olmalıyız. Bu bütünlük içinde Engels ve Stalin'in rolünü küçümsemek doğru değildir. Bugünün Marksizm'i, tüm bu katkıların toplamıdır. Bu anlamda DEH'in, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'yu içeren orijinal logodan (Beş Kafa) Engels ve Stalin fotoğraflarını kaldırma ve onu Marks, Lenin ve Mao ile sınırlama kararı hatalıydı. Bunun yeniden değerlendirilmesi gerekmektedir.

Yoldaş Gonzalo'nun tutuklanmasının ardından DEH-KOM'un rolü hakkında bazı sorular gündeme geldi. DEH-KOM'un rolünün olması gerektiğinden daha eksik olduğuna dair yorumlar yapıldı. Bazı kararların ciddi bir çalışma yapılmadan aceleyle getirildiği söylendi. Özellikle, DKP-ABD'nin rolü hakkında sorular gündeme geldi. Bu da açıklığa kavuşturulması gereken bir konudur. Kanaatimizce tüm bu konular tartışma başlıkları olabilir. Yoldaş Gonzalo'nun tarihi katkısı inkar edilemez ve edilmemelidir. Mao'dan sonra devrimci devamlılığı sağlamak, Maoizm'in ve Uzun Süreli Halk Savaşı'nın gerekliliğini ve meşruiyetini tesis etmek Gonzalo yoldaşın en büyük katkılarıdır. Yoldaş Gonzalo'nun katkısı asla küçümsenemez, böyle yapmak büyük bir hata olur. Ayrıca Gonzalo'nun hapisane hayatı hakkında daha az endişeliyiz. Bu Marksist bir düşünce olamaz.

Tartışma sırasında “Gonzalo Düşüncesi” ve “Öncelikle Maoizm” gibi konular da ön plana çıktı. “Gonzalo Düşüncesi” ve “Prachanda Yolu” belirli bir partinin görüşleri olabilir, ancak bunlar evrensel fikirler olamaz ve bu şekilde

kabul edilemez. Gonzalo'nun katkısını çok iyi takdir etmek ve onu bir “Gonzalo Düşüncesi” olarak kabul etmek iki farklı şeydir. Zaman, böyle bir beyanın doğru olmadığını kanıtladı. Benzer şekilde “Öncelikle Maoizm” fikri de bazı örgütlerden çıkmıştır ama bizce bu tarz bir fikir de doğru değil, bu, mekanik görüşleri ve idealizmi savunmaktadır. Maoizm, Marksizm-Leninizm'deki en son gelişmedir ve bütünlüğü, sürekliliği ve bütünlüğü içinde ele alınmalıdır. İdeolojik yönü, duygu ve dürtü tarafından belirlenmez.

Enternasyonal bir örgütün inşası için toplantı, seminer ve konferanslar önerilmiş olsa da, salgın nedeniyle fiziki bir araya geliş ihtimali yoktur. Bazı parti ve örgütler için güvenlik sorunu da vardır, bu nedenle nispeten açık partiler arasındaki tartışmayı ileriye taşımak daha iyi olacaktır. Bunun için çeşitli yöntemler benimsenebilir.

Tabii ki mevcut durum dünden daha karmaşıktır ama Enternasyonal bir merkezin inşası bugünün ihtiyacıdır ve somutlaştırılması gerekmektedir. Bize göre, Uluslararası Maoist bir örgütün oluşumuna ilişkin HKP (Maoist) tarafından öne sürülen fikir, tartışmanın temel bir yönü olarak alınabilir. Anlayışımız, bu misyonda geçmişin tecrübesi ve bugünün gerçeği göz önünde bulundurularak ilerlemenin bu kampanya için doğru bir başlangıç olduğudur.

Mayıs 2021

* Özgür gelecek gazetesi 248-249. sayılarda (Ekim 2021) bu makale yayımlanmıştır.

4. ICOR Dünya Konferansı Sonuç Bildirgesi Açıklandı

Devrimci Parti ve Örgütlerin Enternasyonal Koordinasyonu (ICOR) Dünya Konferansı'nın dördüncüsü, Ekim 2021 tarihinde gerçekleşti. ICOR'un üye örgütlerinin yüzde 50'sini temsil eden 26 ülkeden toplam 31 parti ve örgütün delegesi olarak katıldığı konferans çok sayıda engelleme girişimine rağmen başarıyla gerçekleşti.

Konferansta, son ICOR dünya konferansından bu yana ölümsüzleşen devrimciler anıldı, onların anılarına ve ideallerine bağlı kalınacağı andı içildi. Konferansta yapılan konuşmalarda, ekonomik-politik durum üzerine yapılan 53 konuşmada dünya çapında belirli durumlar ve sorunlara odaklanıldı. Konuşmaların merkezinde 2018'den bu yana yeni dünya ekonomik ve finansal krizin durduğu emperyalist dünya sisteminin istikrarsızlığının yarattığı çoklu kriz halinin koronavirüsten dolayı derinleştiği belirtildi.

Sosyalizmin maddi zemini güçleniyor

Emperyalist dünya sisteminde, işçi sınıfında ve kitle mücadelelerinde hızlı ve ani devrimci gelişmelere dikkat çekilen konferansta, emperyalist dünya sisteminin genel toplumsal krizinin işaretlerinin çoğaldığı kaydedildi.

Sosyalizmin maddi zemininin güçlendiği vurgulanan konferansın sonuç bildirgesi açıklandı.

Emperyalizmin teşhirinin ve sosyalist perspektifin yayılması faaliyetlerinin süreceği kararlaştırılan konferansta, "Anti-komünizm, reformizm, revizyo-

nizm, ırkçılık, faşizm, dinsel gericiliğe karşı ideolojik mücadeleyi sürdürmeliyiz ve proleter ideolojiyi içimizde ve pratik çalışmalarımızda güçlendirmeliyiz" denildi.

Gençliğin mücadelesinin önemine dikkat çekilen sonuç bildirgesinde, Nairobi'de Afrikalı Gençlik Konferansı planlandığı duyuruldu.

Georges Abdallah'a bir gün adanacak

Marksist Leninist strateji ve taktiği üzerine anlayış geliştirmek ve sonuç çıkarmak için çeşitli etkinlikler yapılması planlanan konferansın sonuç bildirgesinde, "ICOR, devrimci kadın çalışmalarının güçlendirilmesi için inisiyatif alır ve bir kadın toplantısı düzenler. 3. Dünya Kadın Konferansı'nın karşılıklı etkileşim halinde hazırlıklarına katılır" ifadeleri kullanıldı.

ICOR'un uluslararası işçi koordinasyonunu geliştirdiği ve 3. Uluslararası Madenci Konferansı'nı 2023 yılında örgütlemeye hazırlandığı duyurulan sonuç bildirgesinde, Tunus'ta gerçekleşecek olan "Dünya Kadın Konferansı"na hazırlık yapıldığı ve 2023 yılında da dünya köylü konferansı örgütlemeyi hedeflediğini belirtildi.

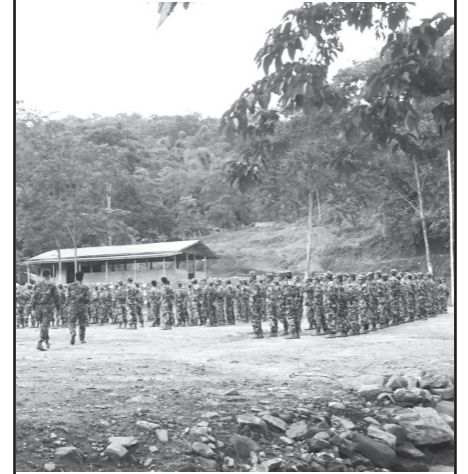
Belirlenen dört mücadele gününün dışında, işçi mücadeleleri ve sınıf mücadelesinin değişik konularıyla ilgili faaliyetlerin koordinasyonunun sağlanacağı ifade edilen sonuç bildirgesinde, Filistin ve Kürt özgürlük mücadelesinin ele alınacağı bu bağlamda da Georges Abdallah'a bir gün adanacağı dile getirildi.

Sonuç bildirgesinde, MLPD üyesi Monika Gärtner-Engel yeniden Genel Koordinatör ve CPI/ML Red Star üyesi Sanjay, Genel Koordinatör Yardımcısı seçildiğini aktarıldı.

Sonuç bildirgesinde önergeler aktarıldı

4. Dünya Konferansı şu konular hakkında önergeler çıkardı: "Siyasi tutsaklarla ve baskılara maruz kalan devrimcilerle dayanışma, Nepal'in bazı bölgelerinin Hindistan tarafından işgali, Millenium Challenge Corporation'a karşı tutum, Filistin kurtuluş mücadelesi ile dayanışma, 25 Temmuz Tunus halk ayaklanmasıyla dayanışma, enternasyonal gençliğin emperyalizm ve faşizme karşı çağrısı, George Ibrahim Abdallah ile dayanışma, anti-komünizme karşı tutum, Batı Sahra'nın bağımsızlığı, dünyadaki gıda sorunu, Fransız emperyalizmi ve müttefikleri tarafından gerçekleşen Sahel işgali, Latin Amerika'daki sağ ve ultra sağ hükümetlerine karşı antiemperyalist ve antifaşist birleşik cephe kuruluşu, AB emperyalizminin şovenist planlarına karşı doğal kaynaklarının aşırı sömürüsü, Çin-Shenzen'deki tutuklanan yoldaşlarla dayanışma, mültecilerin öz örgütlülüğün geliştirilmesi ve kıtalar arası dayanışmanın örgütlenme biçimleri, Hindistanlı köylülerle dayanışma, sağlık ve eğitim hakkı ve bu sektörün özelleştirilmesi, Rojava'ya karşı Türk devletinin saldırganlığına karşı tutum."

Burma Komünist Partisi, Cunta Hükümetine Karşı Halk Savaşı'na Hazırlanıyor

Burma Komünist Partisi (CPB), cunta güçlerine karşı Halk Kurtuluş Ordusu'nu tekrar kurduğunu ilan etti.

CPB, Şubat ayının başında yönetime el koyan yasadışı cunta hükümetine karşı Halk Savaşı'na hazırlandığını ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun (PLA) tekrar kurulduğunu duyurdu.

Burma Komünist Partisi, 1970'li yıllarda kırmızı üsleriyle büyük bir örgütlenme alanına sahipti. Ancak parti içindeki sapmalar ve ABD emperyalizminin devrimcilere yönelik saldırıları sonucu parti güçleri ülkenin kuzeydoğusuna çekilmek zorunda kaldı. Bu dönem boyunca, PLA'nın ana güçleri Wa ve Kokang etnik halklarından oluşuyordu. O zamanlardan itibaren parti, güçlerini daha çok sendikalar aracılığıyla artırıyordu.

Şimdi ise ülkedeki darbe durumuyla birlikte, parti darbeden sonra Halk Kurtuluş Ordusu'nu tekrar kurduklarını ilan etti. CPB, kuruluşu ve Halk Savaşı'na ilişkin yayımladığı açıklamada Halk Savaşı'nı büyütme çağrısı yaptı.

Şu anda ordu, Kachin Bağımsızlık Ordusu'ndan (KIA) alınan ekipman ve silahları kullanıyor (cunta saldırısına karşı aktif muhalefet güçlerinden) ve daha fazla kuvvet ve silahla büyümesini bekliyorlar.

Hindistan'da 26 Gerilla Ölümsüzleşti

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) ile Hind devletinin kolluk güçleri arasında yaşanan çatışmada, aralarında Merkez Komite üyesi Milind Teltumbde'nin de olduğu 26 gerilla Maharashtra Eyaleti'nin Gadchiroli bölgesinde ölümsüzleşti.

Hindistan devleti tarafından yapılan açıklamada, 13 Kasım Cumartesi günü sabah saat 6'da başlayan ve 10 saat süren çatışmada ölümsüzleşen gerillalar arasında HKP(Maoist) MK üyesi ve Maharashtra-Madhya Pradesh-Chhattisgarh bölge Komitesi sekreteri Jeeva kod adlı Milind Baburao Teltumbde'nin de olduğu belirtildi. Ayrıca Tümen Komutanları Mahes kod adlı Shivaji Raoji Gota ile Lokesh kod adlı Mangu Podyam ile 6'sı kadın 16 gerillanın kimlik bilgileri açıklanırken, 10 gerillanın ise kimlik bilgileri henüz açıklanmadı.

HKP(Maoist) açıklama yaptı

Hindistan Komünist Partisi (Maoist), aralarında Merkez Komite üyesi Milind Baburao Teltumbde'nin de olduğu 26 gerillanın ölümsüzleşmesine ilişkin bir açıklama yaptı.

Bhadradi Kotagudem Doğu Godavari Bölüm Komitesi imzasıyla yayınlanan açıklamada, Gadchiroli semtindeki Garapatti'deki çatışmanın pusu olduğunu ve gerillaların ihanet sonucu ölüm-

süzleştiğini duyurdu. Komite ayrıca yaşanan pusuya ilişkin soruşturma talep ettiğini de ifade etti.

Bhadradi Kotagudem Doğu Godavari Bölüm Komitesi Sekreteri Azad tarafından yapılan açıklamada şunlar ifade edildi:

"Saldırı Maharashtra, Chhattisgarh ve Telangana'daki güçlerle koordineli olarak gerçekleştirildi. Bu saldırının bir çatışma olduğu kara bir propagandadır. Merkezi ve eyalet hükümetleri, Maoist hareketi bastırmak için polis teşkilatı aracılığıyla bir muhbir sistemi geliştiriyor. Masum gençler para kazanma umuduyla bunun için kullanılıyor. Hükümet, Maoistlerin hareketlerini sürekli olarak izliyor ve partiyi bitirmek için saldırı ağını güçlendiriyor. Saldırı, büyük doğa kaynaklarını şirketler ve çokuluslu şirketlerle yağmalayan Chhattisgarh ve Gadchiroli kabile bölgelerindeki Maoist harekete yönelik baskının bir parçası."

Açıklamada ayrıca Garapatti çatışmasıyla ilgili adli soruşturma yapılması ve ormanlarda konuşlanmış C60, Cobra ve CRPF birliklerinin derhal geri çekilmesi çağrısında bulunuldu ve *"Merkezi hükümet, üç eyalet hükümeti olan Telangana, Maharashtra ve Chhattisgarh ile birlikte çatışmanın sorumluluğunu üstlenmelidir"* denildi. HKP(Maoist), açıklamanın sonunda bu pusuyu gerçekleştirenlerin bedel ödeyeceğini de vurguladı.

FKP: "Ka Oris'in Hatırası Sonsuza Dek Yaşayacak!"

Filipinler Komünist Partisi (FKP) Merkez Komitesi, 29 Ekim günü Filipin kolluk güçlerince katledilen MK Üyesi ve eski, Yeni Halk Ordusu sözcüsü Ka Oris (Jorge Madlos) için açıklama yayınladı.

FKP açıklamasına; *"Filipinler Komünist Partisi (CPP) Merkez Komitesi ve Yeni Halk Ordusu'nun (NPA) Ulusal Operasyon Komutanlığı en üstün övgüsünü sunuyor ve NPA'nın eski sözcüsü Ka Oris'e (Yoldaş Jorge Madlos) en yüksek kırmızı selamı iletiyor. Ka Oris, tıbbi yardımcısı Ka Pika ile 29 Ekim 2021'de düzenli sağlık kontrolü ve tıbbi tedavi için yola çıktıkları sırada katledildi. Ka Oris, 74 yaşındaydı"* ifadelerini kullanarak başladı.

Açıklamada parti ve devrimci dostlarının Ka Oris'in ölümsüzleşmesinden derin üzüntü duyulduğu vurgulandı. *"Ka Oris öldürülmeden çok önce, binlerce halefine ilham vermiş, eğitmiş ve geliştirmişti. Onun şehit edilmesi, mevcut nesle ve sonraki nesillere, uzun süreli halk savaşı yoluyla halkın demokratik devrimini sürdürmeleri için daha fazla ilham veriyor"* denilen açıklamanın devamında şunlar ifade edildi:

"Ka Oris ve yardımcısı, bir motosikletle Bukidnon ilinin Impasug-ong Kasabasının merkezinden ulusal karayoluna giderken 403. Piyade Tugayı'na ait askerler tarafından pusuya düşürüldüler. AFP (Filipin Ordusu), her ikisini de silahsız oldukları ve savaş verecek durumda olmadıkları için kolayca tutuklayabilirdi. Bunun yerine, korkaklıklarının utanmazca bir gösterisiyle onları kurşuna dizdiler. Savunmasız bir düşmanı öldürmenin hiçbir onuru yoktur. Ka Oris'in bir NPA birimiyle silahlı bir çatışmada öldürüldüğü iddiası, yoğun bir savaş izlenimi yaratmak için yakındaki bir dağda milyonlarca hava bombardımanı tarafından desteklenen

devasa bir yalandır. Ka Oris'i öldürme planının bizzat Tiran tarafından yönetildiğinin farkındayız. Şüphesiz, Ka Oris'i öldürmek için son emir, Rodrigo Duterte'den başkası tarafından verilmiştir. Duterte, parti ve NPA liderlerini öldürerek devrimi sona erdirebileceğine dair yanlış bir inanışa kafayı takmış durumda. Aksine, Ka Oris'in kanı vatanseverlerin, demokratların ve devrimcilerin kök saldı ve filizlendiği zemini daha da besleyecektir."

Açıklamada ayrıca Ka Oris'in 50 yıllık devrimci yaşamı boyunca ezilen ve sömürülen halkın yanında olduğu emperyalizme, feodalizme karşı tereddütsüz bir şekilde Marksist-Leninist-Maoist ilkeler doğrultusunda, demokratik halk devrimi için mücadele ettiği de vurgulandı. Bu uğurda halk savaşında birçok kadroyu eğittiği de vurgulanarak açıklama şöyle sonlandırıldı:

"Yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde halk savaşını yürütenin tarihini ve başarılı deneyimlerini titizlikle inceledi. Tarih boyunca ezilen ve sömürülen sınıfların destansı mücadelelerinden hep ilham aldı. Genç kadroları ve kırmızı savaşçıları gerilla savaş sanatı ve biliminde eğitmek için zaman ve çaba ayırdı."

PUSULA

Mücadele Değişim ve Dönüşümün Anahtarıdır

TC devleti, iç ve dış düşmansız duramıyor. Her fırsatta, büyük bir saldırı ve tehdit altındaymış gibi bir algı yaratmak için türlü yalana başvuruyor. Böylece hem dışarıda yürütmüş olduğu işgalci ve saldırganlık siyasetine hem de içeride estirmiş olduğu devlet terörüne meşruluk kazandırmaya çalışıyor. İktidarın dün olduğu gibi bugün de yapmaya çalıştığı budur. Peki gerçek olan nedir? Gerçek olan: Bu yalanların arkasına sığınan faşist iktidarın, Suriye ve Irak topraklarında çete gruplarla birlikte başta Kürt halkı olmak üzere tüm bölge halkına karşı siyasal cinayetler işlemeye, onları yerinden yurdundan etmeye devam etmesidir.

Elbette ki tüm bunlar devlet politikasıdır. Dolayısıyla faşist AKP'nin olası bir seçimde göstermelik parlamentoda çoğunluğu kaybetmesi, esas olarak demokratik bir iklimin doğmasına değil sadece devlet sopasının el değiştirmesine işaret eder. Onun için işçi ve emekçilerin, diğer tüm halk güçlerinin dikkatini demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine yöneltmeliyiz. Yani işçilerin, emekçilerin, Kürt halkının, gençlerin, kadınların, LGBTİ+ların, inanç gruplarının kısacası ezilen, sömürülen, ötekileştirilen tüm halkın özgürlük ve bağımsızlığını hedefleyen devrimci çalışmalara odaklanmalıyız.

Nesnel koşullar, yani yığınları çevreleyen ekonomik-sosyal ve siyasal koşullar, onların davranış biçimlerinde de değişikliğe yol açar. Ekonomik kriz dönemlerinde artan sosyal yıkım ve bu yıkım sonucu kendiliğinden gelişen kitle hareketlerinin belli bir bilinç düzeyini yakalaması kaçınılmazdır. Bu bilinç, süreç içinde kitlelerin davranışlarında değişikliğe yol açar, yeni çıkış yolları aramaya sevk eder. Bu arayışlar sistem içinde olabileceği gibi dışında da olabilir. Bu kaçınılmazdır.

Keza ezen ve ezilenler arasındaki mücadelede çelişkiler hem keskin hem de karmaşıktır. Ve her süreçte, kendini farklı biçimlerde açığa vururlar. Bu durumu kendiliğinden gelişen kitle hareketleri olarak da tanımlayabiliriz. Bu hareketlere yaklaşımda devrimci ve komünistlerin sergi-

leyeceği tutum çok önemlidir. Görünen o ki, önümüzdeki süreçte bu ve benzeri hareketlerle daha çok karşılaşacağız. Bu nedenle geçmiş tecrübemizi de kapsayacak kolektif bir tartışmaya, yaratıcı bir yaklaşıma ve de tüm bunlara daha da berraklık kazandırmaya ihtiyaç vardır.

Hiç kuşkusuz; devrimci ve komünist güçlerin, her şart altında, kendiliğinden gelişen bu hareketlerin, içlerinde barındırdığı ileri, canlı dinamizi görmeleri ve bu dinamiklerle ilişkilenecekleri ertelenemez bir görevdir. Ama bu da yetmez. Bilindiği gibi yaşanan işsizliğin, artan yoksulluğun nedenlerini ve çıkış yolunu ortaya koymak sınıf bilinçli öznelerin işidir. Diğer bir ifade bu olsa gerek; ezilenlerin öfkelerini örgütlemek, kendiliğinden gelişen isyanlarını siyasal iktidar mücadelesine dönüştürmek. Bu anlamıyla işçi, emekçi, gençlik cephesinde baskıyı, sömürüyü ve zulmü hedefleyen her çıkış değerlidir, anlamlıdır. Bu değerli çıkışları sahiplenmek, desteklemek, önemlidir. Ama sınıf bilinçli özneler için asıl olması gereken, bu tepkileri kalıcı örgütlülüklere, istikrarlı mücadeleye dönüştürmektir.

Bunun için de bu dinamik güçlerle bağ kurmayı, örgütlemeyi ve onlar vasıtasıyla yeni kuvvetlere ulaşmayı hedeflemeliyiz. Evet, yığınları harekete geçiren “çıkarcı”larıdır. Dolayısıyla sınıf bilinçli özneler, yığınların çıkarlarını sahiplenerek savunmalıdır. Ve her fırsatta bilinç taşıma ögesinde ısrar etmelidir.

Genel manada baskıcı ve sömürücü sistemlere karşı ezilen emekçi yığınlarında direnme ve harekete geçme potansiyeli vardır. Onlarda olmayan veya geri düzeyde olan ideolojik bilinçtir, devrimci perspektiftir. İşte bunu işçi ve emekçilere taşıyacak olan sınıf bilinçli öznelerdir. Komünist önder Kaypakkaya yoldaşın katılmış olduğu işçi direnişlerinden, köylü hareketlerinden hareketle yapmış olduğu analizler, çıkarmış olduğu devrimci sonuçlar ve bu sonuçlara uygun olarak izlemiş olduğu devrimci pratik tüm çalışmalarımızda bize rehber olmalıdır.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Naki Gök: 1 Aralık 1976'da Samsun'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Mehmet Zeki Şerit: Kayseri'de bir işçi çocuğu olarak dünyaya geldi. Okul yıllarında demokratik mücadelede yer aldı. 23 Ekim 1977'de Kadıköy Altıyol'da kaldığı evde kolluk güçleri tarafından sarılarak kuşatıldı. Çatışma sonunda esir düşen Şerit, düşmana karşı ser verip sır vermeme geleneğini temsil ederek 24 Kasım 1977'de işkencede katledildi.

Mustafa Sarıtaş-Şenol Özyurt Ankara Yenimahalle'de, M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümü için hazırladıkları bombalı pankartın patlaması sonucu yaralanan Mustafa Sarıtaş ve Şenol Özyurt oradan geçen bekçilerin saldırısı sonucu 24 Kasım 1979'da ölümsüzleştiler.

Raci Yılmaz: 1956 yılında Samsun Çarşamba'da doğan Raci Yılmaz, İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciyken örgütlü yaşama atıldı. 6 Aralık 1980'de İstanbul Harbiye Çimen Sokak'taki evde polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Mehmet Ali Polat: 1950 yılında doğan Mehmet Ali Polat, 6 Aralık 1980'de Kırklareli'nde polis tarafından katledildi

Hülükuşağı Şehitleri

Aynı gerilla biriminde yer alan Erdoğan Tekin ve Veysel Uyar, 1981'in 5 Aralık günü Hülükuşağı köyünde bir evde konaklarlar. İhbar sonucu bulundukları köy çembere alınır. Çemberi fark eden Partizanlar, paniğe kapılmadan silahlarına sarılırlar. İlk çarpışmada düşmana darbe vuran Partizanlar son mermlerine kadar direnerek ölümsüzleşirler.

Mazgirt Şehitleri

1 Aralık 1986 tarihinde TC güçleri ile halk ordusu gerillaları arasında Mazgirt-Geçitveren köyünde çıkan

çatışmada Timur Demir, Suna Yıldırım ve Besime Doğan ölümsüzleşti.

Doğan Erdem: Erzincan Tercan doğumlu ve parti adı Bektaş olan Doğan Erdem, 29 Kasım 1984'te Dersim'de çığ altında kalarak yaşamını yitirdi.

Üçüncü Konferans Şehitleri

1986 yılı Kasım ayı sonlarında 3. Konferansı yapacak olan proletarya partisi Dersim'de hazırlıklara başlar. Konferans için gelen delegelerin bölgede olduğunu ihbar alan TC güçleri, bölgeye yığınak yapar. Sabah erkenden başlayan çatışma geniş bir alana yayılarak saatlerce sürer. 22 Kasım 1986'da yaşanan bu çatışmada konferans delegeleri; Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz ve savaşçılar Kamile Öztürk ve İsmail Doğan şehit düşer.

Ese Yaylası Şehitleri

Tokat'ın Ese Yaylası'nda TC devletinin kolluk güçleriyle halk ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada proletarya partisinin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ (Barış), Ümit Dinler (Ünal), Duran Salman (Özgür), Dilek Konuk (Meral), Ümit Çağlayan San (Yılmaz) şehit düştüler.

Aliboğazı Şehitleri-12'ler

24-28 Kasım 2016 tarihinde Dersim Aliboğazı'nda 12 halk savaşçısı ölümsüzlüğe uğurlandı. 24 Kasım günü saat 13.00'de TC güçleri, Aliboğazı üzerinde İnsansız Hava Araçları ile keşif faaliyeti yürütmüş ve bu sırada almış olduğu görüntüler sonrası saat 15.00'de bu alanları savaş uçakları ile vurmuştur. Bu saldırılar sırasında Yetiş Yalnız, Serkan Lamba, Doğuş Fırat Doğan, Murat Mut, Alican Bulut, Umut Polat, Gamze Gül Kaya, Hatayi Balcı ve Esrin Güngör şehit düşmüştür.

“Yükselen İrkçılığa Karşı Anti-Faşist Mücadele Hattını Genişletmek...”

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu’nun 1 Kasım’da başlatmış olduğu “**İrkçilik Düşünce Değil, Suçtur**” şiarlı kampanya kapsamında Özgür Gelecek olarak ATİK Eş Başkanı **Zeynep Çalışkan** ile röportaj gerçekleştirdik.

- **ATİK’in (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) tarihi hakkında bizlere kısaca bir bilgi verebilir misiniz?**

- ATİK; 35 yıllık tarihi geçmişe sahip, Türkiyeli işçilerin Avrupa merkezli oluşturdıkları ilk öz örgütlenmelerden birisidir. 1961 yılının Kasım ayında Türkiye ile Almanya arasında imzalanan “işçi mübadelesi anlaşması” sonucu Almanya’ya gelen işçiler, süreç içerisinde kendi ekonomik, sosyal ve kültürel ihtiyaçlarına yanıt olması için çeşitli örgütlenme çalışmalarına başladılar. Birçok şehirde dernekler kurarak, ortak mücadele alanları yarattılar.

Bu derneklerin oluşumuyla birlikte, merkezi bir çatı örgütlenmesi giderek bir ihtiyaç haline geldi. 1976 yılında Almanya merkezi, ilk göçmen örgütü olarak ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) kuruldu. Bu süreçle birlikte, Avrupa’nın diğer ülkelerinde de yaygın dernekler kuruldu ve buralarda da merkezileşerek federasyonlaşmalara gidildi. Yıl 1986’ya geldiğinde, çeşitli ülkelerde oluşan federasyonlar bir araya gelerek Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu’nu oluşturdu.

ATİK, anti-emperyalist, anti-faşist bir kitle örgütü olarak, Türkiyeli işçilerin demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele etmektedir. Avrupa burjuvazisinin, ayrımcı, ırkçı ve gerici yasalarına karşı, yerli ve göçmenlerin ortak mücadelesini savunmakta ve bunun için örgütlenmektedir.

ATİK kuruluşundan kısa bir süre sonra, kadın ve gençlik örgütlenmelerini oluşturma çabasına girdi ve 1990 yılında, Türkiye ve T. Kürdistanı’ndan Avrupa’ya gelen gençliğin öz örgütlenmesi olan Yeni Demokratik Gençlik örgütlenmesini oluşturdu. Aynı zamanda Avrupa’daki Türkiyeli ve Kürdistanlı kadınların, baskıya, sömürüye ve ataerkiye karşı mücadelesine de sahip çıkmaktadır. ATİK içinde örgütlü kadınlar, kendi mücadele alanlarını geliştirebilmek için 1991 yılında ATİK’e bağlı Kadınlar Komisyonu’nu oluşturdular. 2011’e gelindiğinde Kadınlar Komisyonu, kendi tüzük ve programını çıkartarak Yeni Kadın örgütünü oluşturdu.

ATİK, Avrupa’daki toplumsal muhalefetin bir parçasıdır aynı zamanda. İşçi ve

emekçiler içerisinde, sokak eylemlerinde, anti-faşist mücadelede, her türlü emperyalist saldırganlığa karşı, kısacası yaşamın her alanında kurulduğundan günümüze kadar demokratik, ilerici yerli kurumlarla ortak mücadele içindedir.

Kısaca bunları söyleyebilirim.

- **ATİK olarak “İrkçilik Bir Düşünce Değil, Suçtur” şiarıyla bir kampanya başlattınız. Bu kampanya hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktı?**

- Avrupa’da ırkçılık bir sistem sorunu olarak her gün daha da gelişmektedir. Sokakta, okullarda, fabrikalardan parlamentolara, askeriyeden polisin içine kadar her alanda gündelik olarak ırkçı örgütlenmelerle karşılaşmak olağan durum haline gelmiştir. Birçok Avrupa ülkesinde, artık faşist partiler meclislerde temsil edilmekte hatta bazı ülkelerde ortak koalisyonları oluşturmaktadırlar.

Bununla birlikte yoğun bir faşist yer altı örgütlenmesi de söz konusudur. Bu örgütlenmeler silahlı eğitimler almakta, göçmenlere yönelik ırkçı söylem ve politikalarla saldırılar düzenlemektedirler. En son geçen yıl Almanya’nın Hanau şehrinde düzenlenen saldırı bunun bir örneğidir.

Tabi ki ırkçılık, sadece bugünkü çeşitli sağcı, faşist örgütlerin yarattığı bir sorun değil. Bir sistem sorunudur ve Avrupa giderek merkezi olarak sağa doğru kaymaktadır. Pandemi süreci de fırsata dönüştürülerek, sistem kendisini reorganize etmekte; bunu yaparken de ırkçılığı, milliyetçiliği güçlendirmektedir. Birçok temel hak ve özgürlükler kısıtlanırken, faşizan içerikli yeni yasalar çıkarılmakta yani ırkçılık bir devlet/sistem politikası olarak kendisini var etmektedir.

ATİK, bu duruma karşı mücadele etmek, örgütlenme çalışması yürütmek, kitleler içerisinde görünürlülük yaratarak farkındalığı yükseltmek ve duyarlılık sağlamak, yükselen ırkçılığa karşı anti-faşist mücadele hattını genişletmek için söz konusu kampanyayı başlatma kararı almıştır.

“Emperyalizmin her krizinde, ilk dayanak ırkçılıktır!”

- **Kampanyanın içerik ve hedefine dair bilgi verebilir misiniz?**

- Gelişen ırkçılığı, kitlelerin gündeminde tutarak farkındalığı yükseltmeye çalışırken, ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı yerli ve göçmen emekçilerin ortak mücadelesini geliştirmek amacıyla kampanyamızın startını verdik.

Kampanya boyunca, örgütlülüğümüzün olduğu Avrupa ülkelerinin birçok şehrinde bilgilendirme masaları açılırken, çeşitli panel ve seminerler düzenlenerek ırkçılığa ilişkin duyarlılık yaratılmaya çalışılmaktadır. Hedefimiz, kendi kitlemiz içerisinde ırkçılığa karşı duyarlılığı yükseltirken aynı zamanda yerli ve göçmen kurum ve kitlelerle ırkçılığa karşı kamuoyu oluşturmak ve ortak mücadeleyi geliştirmektir.

- **Avrupa’da ve dünyada yükselen bir ırkçı dalga ile karşı karşıyayız ama aynı zamanda bu dalgaya karşı mücadelede de bir yükseliş söz konusu. Bu dalgadan en fazla etkilenen de göçmenler. Bir göçmen örgütü olarak siz bu dalgayı nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Egemenlerin boyun eğen, biat eden bir toplum yaratarak, kendi varoluşlarını ve sömürü politikalarını sürdürebilmek için ihtiyaç duydukları “böl-parçala-yönet” politikasında, ırkçılık her zaman işlev görmüştür. Bu nedenle de; özellikle kapitalist sistemde ırkçılık kimi zaman çok öne çıkmış, kimi zaman biraz gerilemiş ama hiçbir zaman ortadan kalkmamıştır. Emperyalizmin her kriz döneminde, iktidar sahiplerinin elinin altındaki ilk dayanak olmuştur ırkçılık. Şüphesiz bu durumdan da en fazla etkilenenler her zaman toplumun “öteki”leri olmuştur. Avrupa’da, başta Türkiyeli göçmenler olmak üzere, Ortadoğu ülkelerinden çeşitli nedenlerle göç etmek zorunda kalan kitleler, her kriz döneminde yükseltilen ırkçılığın hep ilk hedefleri olmuşturlar. Bunda da İslamifobi önemli bir noktada durmaktadır.

Avrupa’da gelişen ırkçılık sadece göçmenleri değil, tüm halkları etkilemektedir. Yılmaz Güney’in de dediği gibi “Faşizm hangi ülkede olursa olsun, sadece o ülkenin işçisine ve halkına değil, tüm dünya işçilerine ve halkına karşıdır”. Örneğin; Almanya’da Kassel Bölge Valisi Walter Lübcke, sığınmacılara açık kapı politikasını savunduğu için 2019’da evinin terasında sağcılar tarafından öldürdü. Akabinde de bazı sosyal medya hesaplarında “halkına değer vermeyen biri daha gitti”, “hak ettiğini buldu” şeklinde mesajlar yayınlandı. Bu örnekte de görüldüğü gibi ırkçılık tüm halka düşman...

Bugün başta Almanya olmak üzere birçok Avrupa ülkesinin asker, polis hatta gizli istihbarat teşkilatlarının içinde aşırı sağcı örgütlenmelerin küçümsenemeyecek boyuttaki örgütlülükleri düşünüldüğünde, ırkçılığın aldığı boyut daha rahat anlaşılacaktır.

- **Son olarak, AB ülkelerinin göç politikaları hakkında ne düşünüyorsunuz? Bir göçmen örgütü olarak bu konuya ilişkin politikanız nedir?**

- Emperyalist çıkarlar uğruna silahların hiç susmadığı, kan gölüne dönen Ortadoğu başta olmak üzere, ülkeleri işgal edilmiş, savaş ve şiddete maruz kalmış insanların, istedikleri ülkelere gidip iltica etmeleri mümkün olmadığından, kaçak yollardan geçerek Avrupa ülkelerine ulaşarak, kendilerine yeni yaşam alanları aramak zorunda kalmaktalar. Her yıl binlerce insan göç yollarında hayatını kaybetmekte. Akdeniz’de 2014’ten, 2021’in ilk yarısına kadar, yaklaşık 23 bin insan boğularak hayatını kaybetmiştir. Ki; bu sadece buz dağının görünen yüzüdür. “Şans” eseri ulaşabildikleri ülkelere maruz kaldıkları insanlık dışı yaşam koşulları ise bir başka uluslararası insan hak ve özgürlükler ihlalidir.

Bugün en güncel olan Polonya-Belarus sınırında yaşanan insanlık dramı tüm dünyanın gözleri önünde ceryan etmekte. On binlerce insan soğuk, açlık, susuzluk ve bunların sonucu ortaya çıkan hastalıklarla mücadele etmeye çalışırken, her zaman olduğu gibi emperyalist çıkar politikalarına kurban edilmekteler... Polonya göçmenlerin geçmesini engellemek için, Belarus sınırına 12 bin asker yığıp tel örgüler çekerken, Almanya’da aşırı sağcılar örgütlü ve silahlı bir şekilde sınırda konumlanmaktadır. Onlarca insanın soğuk ve açlıktan yaşamını yitirdiği alınan bilgiler arasında. Ancak devletler arası yapılan bütün görüşmeler, mültecilerin Belarus’tan, geldikleri ülkelere geri gönderilmesi üzerine sürdürülmekte. Kısacası bir kez daha insan hayatının emperyalistler için ne kadar değersiz olduğu gözler önüne serilmekte.

Şüphe yok ki, emperyalistlerin mülteci politikalarını da ırkçı politikalarından bağımsız ele almamız mümkün değil. ATİK olarak, her insanın bir gün mülteci durumuna düşebileceği ve mülteciliğin insanî hak olduğu gerçekliğinden yola çıkarak, Avrupa ülkelerindeki mülteci ve göçmen yasalarının değiştirilerek, uluslararası insan hakları bildirgesine uygun hale getirilmesi talebimizi, demokrasi mücadelemizin bir parçası olarak ele almaktayız. Bunun için de göç yollarının açılması ve daha fazla insanın yaşamını yitirmesinin önüne geçilmesi için ortak mücadeleyi büyütmek zorundayız.

İşçiler, “Bağımsız” Sendikalarda mı Örgütlenmeli? (1/2)

Pandemi; işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların daha yoğun bir şekilde sömürülmesi, daha güvencesiz ve esnek, örgütsüz bir çalışma rejiminin kurulması adına “Allah’ın bir lütfu” olarak görüldü sermaye cephesinden.

Uluslararası sermayenin merkezi kurum ve kuruluşları, on yılı aşkın bir süredir hazırlık ve tartışmalarını yürüttükleri ve adına “Sanayi 4.0” dedikleri, işçi sınıfının yapısını bozan, ezilen emekçi yığınlar için daha kurlsız bir çalışma yaşamı anlamına gelen projelerini yaşama geçirmek için aradıkları fırsatı bulmuş oldular.

Sermaye, teknolojiye geline aşamayı, üretimi yeniden biçimlendirmek ve “ağırlıkları” atmak, tam anlamıyla modern bir kölelik düzeni kurmak için devreye soktu. Henüz uygulama aşamasında olan bu sürecin önümüzdeki günlerde merkez kapitalist ülkelerden bizim gibi geri bırakılmış bölgelere doğru hızla yayılacağını öngörmek mümkün.

Sermayenin uluslararası çapta giriştiği bu arayış, 2008’de yakalandığı ve hala bir türlü atlattığı krizin bir yansıması. Sermaye, karakterinin sonucu olarak açığa çıkan krizi, üretimi parçalayarak, atomize ederek böylece işçi sınıfını daha “özgür” koşullarda daha yoğun bir şekilde sömürerek kabul edilebilir düzeye çekmeyi hedefliyor.

İngiltere’de uygulamaya sokulan “sıfır saat sözleşmesi” uygulamasında karşılığını bulan, ihtiyaca göre işe çağırma, sigorta vb. herhangi bir yükümlülük olmadan tamamen “kullan at” formülüyle dahası mekânsal anlamda da sınıfın yan yana gelemeyeceği bir rejimi adım adım yaşama geçirmeyi planlıyor. Sermayenin sınıfa yönelik yeni dönem politikalarına dair edilecek ciltler dolusu kelimeler olsa da, biz burada gidişatın temel köşe taşlarına dair vurgu yapmayı yeterli buluyoruz.

Söz konusu yönelimin coğrafyamızda da, hem de en ağır ve şiddetli biçimiyle hayat bulduğunu ve de bulacağını söylemek yanlış olmaz. Nitekim AKP iktidarıyla birlikte sınıfın ve ezilen emekçi kitlelerin karşı karşıya kaldığı tablo ortada. Dünyada emeğin en ucuz olduğu, “sömürü cenneti” olarak kötü bir üne kavuşan Çin’in, Türkiye’ye yatırım yaptığı koşulları yaşıyoruz. Açık ki, Türk komprador sermayesi, TC tarihi boyunca böylesine

yoğun kârı cunta, savaş koşulları gibi istisnalar hariç elde edememiştir. R.T.Erdoğan tarafından da komprador büyük sermayeye “Bizimle çalışmaya devam edin” önerisi sıklıkla ifade ediliyor ve bu durum sınıfın realitesinden besleniyor.

Türk komprador büyük burjuvazisinin elde ettiği büyük sermaye birikimi, AKP iktidarının “neo-Osmanlılık” adı verilen yayılcı hayallerinin de temel çıkışı olmuştur.

Sınıfın üzerindeki kara gölge...

Madalyonun diğer yüzünde ise sermayenin aksine kazanılmış haklarını büyük bir hızla kaybeden ve adeta bir sömürü cehennemine itilen işçi sınıfı ve geniş emekçi kitleler bulunuyor. Çok eskiye gitmeden söyleyebiliriz ki; 2002’den bugüne gerek nüfus, gerekse de işgücü ve çalışan sayısındaki artışa tezat bir şekilde sınıfın örgütlenme, sendikalaşma düzeyi kar gibi erimştir. İşçi sınıfı, AKP iktidarının doğrudan koltuk değneği durumundaki Hak-İş ve güdümündeki Türk-İş eliyle bu acı reçeteye razı edildi.

Geçen sürede sınıfın farklı iş kollarında gelişen grev, iş bırakma, fabrika, işyeri işgalleri, hak arayışları ve örgütlenme çabaları büyük oranda başta iktidarın çizgisindeki sendikalar tarafından ya görmezden gelindi ya da bunun mümkün olmadığı koşullarda çeşitli Ali Cengiz oyunları ile pasifize edildi, bastırıldı ve bitirildi.

Denilebilir ki; işçi sınıfının madenden limana, tekstilden metale çok sayıda iş kolundaki direnişi büyük oranda, sendikalara rağmen onların uzlaşmacı, patrandan yana tutumlarına rağmen ger-

çekleştirdi. İktidarın grevleri yasaklayan, açıkça hedef tahtasına koyan tutumu karşısında sendikaların ehven-i şer politikası, iktidarla iyi geçinerek/anlaşarak sendikal yapıyı ve mevcut statükoyu koruma yaklaşımı, sınıfın dipte biriken öfke ve tepkisinin soğurulmasını ve düzen içine çekilmesini beraberinde getirdi.

Kuşkusuz sınıfın fazla mesaiye, mobbinge, ağır çalışma koşullarına, esnek ve güvencesiz çalışma rejimine karşı mücadelesinde sendikal cephede kimin yanında olmadığını daha kolayca gördüğünü söylemek mümkün. Sınıfın önemli bir kesimi, yukarıda sözünü ettiğimiz sendikaların ve onlara bağlı federasyon ve sendikaların tutumu konusunda açık bir fikre sahip.

Sözgelimi, Türk Metal Sendikası’nın gerek işçinin işyerindeki talepleri gerekse de TİS süreçlerindeki tutumunun neler yapabilecekleri konusunda belirgin bir bilinç açıklığı sunduğunu söylemek mümkün. Sınıfın üzerine kara bir gölge gibi çöken sarı sendikal çizginin, sınıfın örgütlenme dinamiğini en baştan sakatladığı bir gerçek. İşçilerde, olası bir hak alma ve sendikalaşma mücadelesinde sendikaların bir şekilde yahut bir noktadan sonra patronla işbirliği yapacağına dair oluşan yargının temel nedeni de bu. AKP öncesine dayanan bu yargının AKP iktidarıyla birlikte daha görünür bir hal aldığını ve daha baskın bir karakter haline geldiğini söylemek mümkün.

Sermayenin ihtiyaçları belirleyicidir!

Uluslararası sermayenin gemi azya aldığı, hiçbir ulusal sınır tanımadığı, dizginsiz

bir hareket serbestliğiyle azgın bir sömürü sistemini devreye sokmak dürtüsüyle tüm dünyada uygulamaya soktuğu yeni yönelimin Türkiye ayağında siyasi sorumluluk, insiyatif AKP’ye verildi. Çalışma rejiminin yeniden yapılandırılması, kamunun tasfiye edilmesi ve buraya özel sektörün kurlsız bir şekilde sokulması, işçi sınıfının sendikalaşma oranının düşürülmesi, örgütsüzleştirilmesi ve böylelikle üretim sürecinde sermaye karşısında daha korunaksız hale getirilmesi, Özel İstihdam Büroları eliyle işgücü piyasasının ortaçağ karanlığına teslim edilmesi için rıza üretilmesi görevi komprador Büyük burjuvazi adına AKP’nin olacaktı.

Bu durum başka bir açıdan, devlet aygıtının, ülkedeki üretim süreciyle birlikte yeniden yapılandırıldığını da anlatmaktadır. Üretim ve çalışma rejiminde hedeflenenin gerçekleştirilebilmesi ve korunması adına devlet aygıtı tepeden tırnağa yeniden yapılandırılmış ve re-organize edilmiştir. Yaşadıklarımız, devlet mekanizması ve onu yönettiği farz edilen hükümet-iktidarlar ile sermaye arasında kurulan ilişkinin niteliği hakkında yeterince veri sunmaktadır.

Komprador büyük burjuvazi, taşeronu, göbekten bağımlı olduğu uluslararası sermayenin ihtiyaçları, yönelimi, doğrultusunda yeni bir üretim ve çalışma rejimi için harekete geçmiş, bunu gerçekleştirmek adına da devlet aparatında değişikliğe gitmiştir.

Burada belirleyici olan sermayenin ihtiyaçları ve projeksiyonudur!

AKP-MHP iktidarının kimi zaman TÜSİAD, TİSK ve TOBB ile girdiği polemikler bu gerçekliği karartmamalıdır. Nitekim her yıl Türkiye’nin en zenginleri listesini yayımlayan Forbes Dergisi’nin rakamlarına bakıldığında komprador büyük burjuvaziyi temsil eden holding-şirketlerin kârlarına kâr kattığı rahatlıkla görülecektir.

Üretim sürecinin yeniden yapılandırılması, özelleştirmeler ve özellikle de Başkanlık Sistemiyle birlikte içine girilen süreç, emek-sermaye çelişkisinde ibrenin sınıfın aleyhine dönmesini beraberinde getirmiştir. Adını koymak gerekir ki, bugün işçi sınıfı hareketinde bir kriz hali vardır. (Devam edecek)

“Geleceğimiz Çalınıyorsa Mücadele Etmeliyiz!”

Yeni Demokrat Gençlik olarak başlattığımız “Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz” kampanyasının altıncı ayındayız.

Kampanya başlangıcının üzerinden uzun denebilecek bir süre geçmesine rağmen güncelliğini ve politik muhteva bakımından yakıcılığını sürdürmektedir. Kampanyamızın çıkış noktası, emeğe dönük saldırıların gençlik özgülünde toplumsal düzeyde etkileyen yanlarıdır. Özellikle gençler üzerinden tartışılan kimilerince mevcut halinin kabul edildiği veya gerçeklerden bağımsız olumlu tabloların çizildiği bir noktada, gençlerin geleceksizliğini ve mevcut durumunu kabul etmeyerek geleceği kendimizin yani gençlerin yaratacağı iddiası ve cüretiyle mücadele çağrısı yapıyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistemin varoluşsal yanı olan birilerinin sürekli zenginleşirken, kitlesel çoğunluğun fakirleştiği bir sürecin ve yansımalarının ayyuka çıktığı bir dönemdeyiz. Emeğinin karşılığını almak şöyle dursun, emeğin satılabileceği yani çalışılacak iş bulmanın imkanı büyük oranda tükenmiş durumdadır.

Emeğin “karşılığı” olarak verilen maaşın her geçen gün karşılığını kaybettiği dolayısıyla anlamsızlaşan bir döngünün içerisine hapsedilmek istendiğimiz bir ortamda bu kampanyayı başlattık.

Kampanya sürecinde özellikle üzerinde durduğumuz noktalardan biri, “Endüstri 4.0” olarak adlandırılan, üretim araçlarının “akıllılaştırılması” süreciyle makinaların, emeğin daha rutin olduğu alanlardan daha karmaşık alanlara doğru yayılmasının toplumsal düzeyde oluşturacağı sorunlardı. Emperyalist ülkeler bu alanda Türkiye gibi sanayisi az gelişmiş ülkelere göre daha öndedir. Bu fark az gelişmiş, geri bırakılmış, bağımlı ülkelerle aradaki uçurumu artırırken bir yandan emperyalistlerle içli dışlı olan sermayedarların bu yönde girişimlerini artırarak sermaye sahipleri ile halk arasındaki uçurumu artıracaktır.

Kitlesel bir işsizliğin yaşanacağı ve bunun daha sistematik olarak varlığını koruyacağı değerlendirmesini yapmaktayız. Böyle bir gidişatın kaçınılmaz olması ile birlikte ezilenler nezdinde kitlesel öfkelere dolayısıyla eylemselliğe yol açacağı ve bu noktada hazırlıklı olmanın, sorunları köktenci bir anlayışla çözüme kavuşturmanın propagandasını ve örgütlenmesini yapmak gerekmektedir.

Endüstri 4.0, güncel ve gelecek ile

bağını kurarak tartıştığımız bir gündem. Bu tartışmada esasını oluşturan öncelikle gelir adaletsizliğinin artacağı, uçurumun derinleşeceği tartışması değildir. Marks’ın yıllar önce vurguladığı gibi esas meseleyi mülkiyetin dağılımı oluşturmaktadır.

Günümüzde teknolojinin tekelleşen emperyalist grupların elinde gelişmesi ile bağlantılı olarak doğrudan sermayedarların çıkarları için kullanılmaktadır.

Makineleşmiş alanlara baktığımızda, insanlar iş yapan makinaların kusurlarını gideren çoğu zaman basit bir parça işlevinde yer almaktadır. Tek başına bu işlev meselenin dahi psikolojik-sosyal birçok etkisi görülmektedir. Yine bu makineleşmenin “yeni” olarak kabul edildiği ve yayıldığı süreçler büyük işçi kıyımlarını yaratmıştır.

Esas meselenin Marks’tan öğrenerek aktardığımız gibi mülkiyetin dağılımı üzerinden şekillenmesi tercih değil zorunluluk oluşturmaktadır. Mülkiyet hakkının kimde olduğu üretim araçlarının ne yönlü kullanılacağını doğrudan ifade etmektedir.

Kampanya başında ve bugün de değerlendirmelerimiz genel haliyle politik-ekonominin temel iskeleti ve bu doğrultuda güncelde yaşanan çelişkilerin incelenmesi ile hem gündemi hem de bu çelişkilerin köktenci analizi ve çözümü üzerine anlayış oluşturma derdindeyiz.

Yakın zamanda içerisinde bulunduğumuz “barınamıyoruz, geçinemiyoruz” eylemlerinde geniş kitlelere barınmanın bir hak olduğunu ve bu yönlü mücadele edilmesi gerektiğinin tekrar tartışması açılmış oldu. Uzun bir süre daha barınma meselesinin gündemde olacağını ve daha

yaygın hale geleceğini söyleyebiliriz.

Kampanyamızın önemli bir kısmı doğrudan ekonomik çelişkiler üzerinden şekillenirken bir bütün olarak sermayedarların sistemi hedefe alınmıştır. Ekonomik ve sosyal çelişkilerin ne birbirinden bağımsız ne de aynılaştırılarak değerlendirilemeyeceği anlayışı ile toplumsal çelişkileri gelecek üzerinden şekillendirerek ele almaktayız.

Yaşadığımız coğrafyanın önemli çelişkilerinden ulusal çelişki özgülünde Kürt ve Kürdistan düşmanlığı ile ulusal hakların yok sayıldığı ve kendisini asimilasyon ve savaşa vücut bulan bir gerçekliği ifa-

de etmektedir. Faşist partiler her sıkıştığı dönemde Kürt ulusuna yönelik saldırılar gerçekleştirilerek şoven-ırkçı politikalarla halkın mücadelesini bastırmak istemektedir.

Cinsiyet kimliği ve cinsel kimliğin den kaynaklı hedef alınan LGBTİ+’lar ve kadınların haklarının gasp edildiği, kadın cinayetlerinin olağan karşılandığı noktada geleceği cis-hetero patriyarkaya yedirmeyeceğiz demek elzemdir. Zira karşıtı düşünce, her geçen gün kendisini örgütlemeye devam etmektedir. Kadın öz savunmasının haklılığı, meşruluğu ayaklar altına alınarak öz savunma yapan Çilem Doğan’a verilen 15 yıl hapis cezası; erkekliğin tüm devlet yapılanması içerisinde tekrar tekrar üretildiği ve desteklendiğine açıkça tanık olmaktadır.

Son olarak halk gençliğine dönük saldırıları gerçekçi bir tarzda analiz eden, bu analizin sonuçlarında örgütsel kanallar yaratan ve bunları halk gençliğinin örgütlenmesine her geçen gün daha fazla ihtiyaç duyuyoruz.

Çağrımızı yineliyoruz; hepimizin geleceği çalınıyorsa, yok pahasına emeğimiz satılıyor ve hala her şeyin suçlusu halkmış gibi davranılıyorsa o zaman bundan rahatsız olan herkesle, buna karşı mücadele etmeliyiz! Kampanyamız bu gelişmelerden rahatsız olan herkesle buluşma ve bu buluşmayı devrimci bir örgütlenmeye dönüştürme hedefini taşımaktadır.

İstanbul

13 Kasım günü Boğaziçi Üniversitesi’nde kampanya çalışması kapsamında sticker çalışması gerçekleştirildi.

24 Ekim İşçi-Emekçi Mitingi’nde YDG kampanya şiarıyla yerini aldı.

21 Ekim’de İstanbul Kadıköy’de “Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz!” kampanyası kapsamında YDG, afiş çalışması gerçekleştirdi.

Ankara

Batıkent’te YDG okurları “Yoksulluğa, Krize ve Zamlara Karşı Birleşiyoruz” şiarıyla düzenlenen eylemdeydi.

9 Ekim’de Mamak’ta YDG, 10 Ekim Ankara Katliamı’nın yıldönümünde Tuzlucaıyır ve Şahintepe’de pankart astı!

İzmir

8 Kasım’da Konak’ta afiş çalışması yapılarak kampanya çağrısına devam edildi; Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için örgütlenerek, dayanışmayı ve mücadeleyi büyütelim!

29 Ekim günü YDK ve YDG’li Kadınlar Deniz Poyraz’ ın ailesini ziyarete etti.

28 Ekim’de Bornova’da “Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz!” kampanyası kapsamında broşür dağıtımı yapıldı.

22 Ekim günü Konak’ta kampanyanın broşürleri dağıtıldı

18 Ekim’de İzmir, Gazıemir ve Buca’da YDG’li Kadınlar 25 Kasım uluslararası kadına yönelik şiddetle mücadele günü için çalışmalara başladı. Duvar yazılamalarıyla kadınlar 25 Kasım’a çağrıldı.

Faiz İndirimi; Klik Savaşının Görünen Yüzü!

Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası (TCMB) Para Politikası Kurulu (PPK), 18 Kasım 2021’de faizi bir puan indirdi.

Faiz indirimi düzen partilerinin muhalefeti başta olmak üzere birçok liberal iktisatçının sert tepkilerine neden oldu. İktisatçıların genel söylemi açıklanan faiz indirimiyle iktidarın, ekonomi yasalarından artık çıktığı yönünde idi. Düzen cephesinden muhalefetin söylemi ise daha geniş kitlelerde karşılığı olan “bağımsız” alınması gereken kararların siyasi direktifle alındığı yönünde oldu. Siyasi direktifi verenlerin ekonomiyi bilmemesi ve liyakat tartışmaları arasında bir tartışma gündemi meşgul etmektedir.

İktidar tarafı konuyu dini bir zemine dayandırarak faizin haram olduğu tartışmasına çekmek istemektedir. İktidar ve CHP-İ-Yİ Parti’nin başını çektiği düzen muhalefeti, kendi taleplerini halkın talebi olarak öne sürmek için ellerinden geleni yapmaktadır. Faiz indiriminin arkasından gelen döviz kurlarının artması, başta akaryakıt olmak üzere birçok ürüne gelen zamlar yapılan tartışmanın geniş bir kesimin gündemine girmesini beraberinde getirmektedir. Bu tartışmalar arasında esas mesele iktidar ve muhalefet tarafından perde arkasına itilebilmektedir.

Peki, tartışmanın esası nedir?

Bu soruya verilecek cevap bizlere daha doğru bir değerlendirme yapmamızı sağlayacaktır. Gerçekten, “gerçekler” iki tarafın anlattığı gibi midir? R.T.Erdoğan gerçekten faizin haram olduğundan hareketle dini duygularla mı hareket etmektedir? Döviz ve enflasyonun artacağını bile neden faizi düşürmektedir? İnadından kaynaklı mı faiz

indirimine devam etmektedir? Muhalefetin dediği gibi liyakatlı kişilerin ekonominin başında olmamasından kaynaklı mı, bu kararlar alınmaktadır? Ekonomi birkaç iş bilmezin kötü yönetiminden dolayı mı bu hale gelmiştir? vb. gibi sorularla devam edebiliriz.

Bu sorular tartışmanın parantezine tek başına ekonomiyi alanların sordukları ve akabinde gerçeklerin gizlenmesi için başlatılan tartışmalardır.

Tartışmanın esası hâkim sınıf içindeki klik çatışmasından başka bir şey değildir. Hâkim sınıf içindeki klikler, kendi çıkarlarına göre ekonomiyi yönlendirmeye çalışmaktadır. Faiz üzerinden çıkan tartışmalar kliklerin çatışmalarının en görünen yüzü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Faiz artırımı veya indirimiyle kliklerden biri daha fazla kazanç elde ederken, diğeri daha az kazanç elde etmesi faiz üzerindeki tartışmayı alevlendirmektedir.

Konuyu açarsak; faiz artırımı talebi daha çok CHP-İYİ Parti ve diğer düzen partilerinden oluşan muhalefetten gelmektedir. Bu kesim, komprador büyük burjuvazinin temsilcisi TÜSİAD’ın taleplerini dillendirmektedir. Peki, faiz artırımından TÜSİAD nasıl bir kazanç sağlamaktadır? İlk olarak kendi politikasını iktidarın politikası haline getirmesi olarak öne çıkmaktadır. Faiz artırımı ile birlikte TL’nin değerlenmesiyle beraber ithalatın ucuzlaşmasına, bu da tüketicinin artmasına neden olmaktadır. Oluşan yüksek faiz uluslararası sermayeye daha etkin bir şekilde entegre olmuş TÜSİAD’ı etkilememektedir. TÜSİAD kurumsallaşmış yapısı ile dışarıdan daha düşük faizlerle döviz alabilmekte yüksek faizin maliyetine

Sermayenin AKP iktidarı üzerinde uzlaştığı ilk yıllarından bugüne değişen en önemli etken bu uzlaşmanın yavaş yavaş dağılmasıdır. 2013’te girilen ve giderek derinleşen kriz, AKP iktidarını tüm sermaye kesimlerini uyum içerisinde bir arada tutma becerisini ortadan kaldırmaktadır.

katlanmak zorunda kalmamaktadır. TÜSİAD’ın son zamanlarda daha fazla dile getirdiği ekonomi politikası neo-liberal IMF politikalarının bir yansıması olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu politika, ithalata olan bağımlılığın artmasını, işsizliğin artarak kronikleşmesini, yoksulluğun artmasını getirmektedir.

“Daha çok yoksulluk, daha çok işsizlik...”

Faiz indirimi TOBB, MÜSİAD gibi kurumlar desteklemektedir. Faiz indirimi ile TL değersizleştirilip kredi faizleri düşürülmektedir. Bu durum sadece TL ile borçlanabilen kesimlerin işine gelmektedir. İhracatçı sektörde döviz kurunun yüksek, TL’nin düşük olması rekabet gücünü artırmaktadır. Bu kesimler var olan enflasyonu artırmasına rağmen, düşük faizi desteklemektedirler.

Faiz indirimi destekleyenler kesimi, ihracatçılar, turizm, inşaat sektörü, küçük ve orta ölçekli firmalar oluşturmaktadır.

Bu sektörlerde ithalat maliyetinin artması dezavantajının karşısına TL’nin değersizleşmesinin yarattığı avantaj karşı karşıya konularak bir tercih yapılmaktadır. İthalat maliyetinin artmasına karşın ithal mal oranı daha düşük olan sektörler avantaj sağlamaktadırlar. Bu sektörlerde yoğun bir emek gücü bulunmaktadır. İşçi ücretlerinin TL üzerinden verilmesi, bunun yanında var olan düşük ücretler faizdeki düşüş sayesinde maliyeti daha da düşürmektedir. İstanbul Hazır Giyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği Başkanı Mustafa Gültepe’nin Eylül ayında yaptığı açıklama durumu özetlemektedir: **“Dolar kurunun olması gereken nokta 9 lira. Bu seviye ihracat ve üretimi daha da destekler. Yılbaşı geliyor. Rekabet etmem, çalışanlara yüzde 20-25 zam vermem için kur 9 TL olmalı. Kur 8.75’e inerse ayakta kalma şansım yok.”**

Bu politika yüksek enflasyon, işsizlik, yoksullaşma, düşük ücretleri getirmektedir.

Sermayenin AKP iktidarı üzerinde uzlaştığı ilk yıllarından bugüne değişen en önemli etken bu uzlaşmanın yavaş yavaş dağılmasıdır. 2013’te girilen ve giderek derinleşen kriz, AKP iktidarını tüm sermaye kesimlerini uyum içerisinde bir arada tutma becerisini ortadan kaldırmaktadır.

Bununla birlikte iktidar giderek daralan bir sermaye kesiminin ihtiyaçlarına cevap verebilmektedir. Tercihlerini giderek daralan bir kesimi göz önüne alarak yapmaktadır.

R.T.Erdoğan ne ekonomiden anlamayan ne de dini duyguları ile hareket eden biridir. Alınan karar hâkim sınıf içerisindeki bir kliğin kararıdır. R.T.Erdoğan o kliğin sözcülüğünü yapmaktadır. Faiz politikası klikler arası çatışmanın alanı olmuştur. R.T.Erdoğan faiz kararının hemen öncesinde yaptığı açıklamada *“faizle işi olanla yol yürümem”* sözü bu minvalde okunmalıdır. İktidar klik tercihini şimdilik faiz indiriminden olumlu etkilenen yandaş ya da yeşil sermaye olarak adlandırılan taraftan yana yapmıştır. Şimdilik dememizin nedeni bu durumun önümüzdeki dönem değişebileceğine işaret etmektir.

“Ekonomiyi iş bilmezler yönetiyor”, “liyakat gerekli”, “bir kişinin inadı” gibi tartışmalar ekonominin politik yönünü gizlemek için oluşturulmaktadır. Her kesim kendi sınıfının çıkarını savunmak için çalışmaktadır.

Başta da belirttiğimiz gibi iki klik de kendi taleplerini halkın talebi olarak göstermek için ellerinden geleni yapmaktadır. Ömer Koç’un 15 Ekim’de pandemi, yoksulluk, eşitsizlik üzerine yaptığı “duygu dolu” konuşması *“... iyice artan enflasyon baskısının vatandaşlarımızı ne kadar yorduğunu da görmek insanı fevkalâde üzüyor. 2000’li yılların ilk 10 senesinde yaptığımız gibi; esaslı bir reform ajandasına sarılarak ülke riskimizi azaltmak zorundayız”* tipik bir örnektir.

Kitleleri arkalarına alarak kendi taleplerini kitlelerin talebi haline getirmek veya göstermek için çalışan iki kliğin ezilenlere vaadi daha çok sömürü, daha çok yoksulluk, daha çok işsizlik olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yaşanan tartışmalar kişiler üzerinden yürütülerek sorunun esas kaynağı olan sisteme dokunulmamakta, perde arkasındaki çıkarlar gizlenmek istenmektedir. Bu tartışmalara kişi tartışmaları üzerinden bakmamız bizim sistemin tartışmalarına yedeklenmemiz anlamına gelecektir.

Belarus-Polonya Sınırında Mülteci Dramı

Belarus üzerinden Polonya'ya oradan da Avrupa'nın diğer ülkelerine gitmek için yola çıkan mülteciler, Polonya devleti tarafından sınırdan içeriye yani Polonya'ya sokulmuyor/girmeleri engelleniyor. Polonya devleti, girişleri engellemek amacıyla sınırlarına tel örgülerle duvar örmüş, bununla da yetinmeyen 12 bin askerini nöbete dikmiş durumda. Buradan yani Polonya sınırından Avrupa'ya geçme umudunu yitiren mülteciler, Litvanya ve Letonya sınırlarına gidiyorlar. Ancak bu ülkeler de sınırlarını kapatmış durumdadır.

Yaklaşık iki aydır aralarında Irak Kürtlerinin çoğunlukta olduğu binlerce göçmen, Avrupa ülkelerine geçmek için Belarus sınırında bekliyor. Polonya'dan Avrupa'ya geçmek isteyen mülteciler havaların soğumasıyla açlık ve soğuktan kaynaklı, çeşitli hastalıklar nedeniyle yaşamlarını yitirmeye başladılar. Belarus polisi de göçmenlere baskı ve şiddet uyguluyor. Diğer yandan Polonya kolluk kuvvetleri -askerler-, sınır kapısı yanındaki bariyerleri aşmaya çalışan mültecilere tazyikli su, biber gazı ve ses bombalarıyla saldırıyor.

Belarus'a yönelik yaptırımlarıyla yaşanan gerilimde AB'nin ikiye bölünmüş mülteci politikası ve Belarus devlet yetkililerinin mültecileri koz olarak kullanması sonucunda insani bir kriz yaşanmakta. Irak, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (IKBY) ve Suriyeli vatandaşlar Belarus makamlarından aldıkları turist vizesiyle İstanbul ve Dubai'den tarifeli uçaklarla Minsk'e seyahat ediyorlar, buradan da Avrupa ülkeleri sınırlarına ulaşmaya çalışıyorlar. Kasım ayının başından beri yükselen kriz, 12'den fazla mültecinin -basında çıkan haberlere göre- yaşamına mal olmuş durumda. Açlık ve soğuğa rağmen mültecilerin Avrupa topraklarına gitmek için bekleyişleri sürüyor.

Polonya-Belarus sınırında yaşananlar, Şubat-Mart 2020'de Türkiye-Yunanistan sınırında yaşananlardan farklı değil. TC devleti, Suriye ve Iraklıların çoğunlukta olduğu sığınmacıları otobüslerle Edirne'nin Meriç nehri kıyısına kadar getirip Yunanistan'a oradan da diğer AB ülkelerine ulaşabilmeleri için sınırları açtığını ilan etmişti. Yunanistan hükümeti de AB ülkelerinin talimatlarıyla sınırlarına tel örgüler çekmiş, binlerce asker yığmıştı. Sınırı geçmek isteyen sığınmacılara gaz bombaları, plastik mermilerle saldırmıştı. Meriç

nehri geçmeyi başaranları da şiddet uygulayarak geri Türkiye'ye göndermişti. Aynı senaryo bugün Polonya-Belarus sınırında sahneleniyor. İki ateş arasında kalan mültecilerin yaşamları üzerinden mesajlar veriliyor, pazarlıklar yapılıyor.

Belarus-Polonya sınırındaki göçmenlerin soğuk hava altındaki bekleyişi sürerken iki kişinin hastanelik olduğu basında yer aldı. Belarus sağlık bakanlığından yapılan açıklamada "son 24 saatte Belarus-Polonya sınırında ambulans hekimlerine 9 kişinin başvurduğu, bunlardan 2'sinin hastaneye kaldırıldığı" ifadeleri kullanıldı.

Uluslararası Af Örgütü'nün yaptığı bir açıklamaya göre de "Polonya sınır muhafızları göçmenleri şiddet kullanarak geri itiyor. Belarus sınır görevlileri de sınır bölgesinden ayrılıp Belarus'a dönmek isteyen göçmenlere izin vermiyor. Sığınmacılar iki ülkenin ortasında korkunç şartlar altında bekliyor" ifadeleri yer alıyor. Aynı açıklamada "şu an sınırlarda olanlara dair kesin bir bilgi edinmek çok zor. Zira Polonya, Letonya ve Litvanya, Belarus ile sınırlarında Olağanüstü Hal (OHAL) ilan etti ve sivil toplum kuruluşlarının ve gazetecilerin sınır bölgelerine girmesine izin vermiyor. Bu durum hem insani yardımların hem de durumu belgelemenin zorlaşması anlamına geliyor. Sınır bölgelerinde yaşayan insanlar yaşamlarını riske atarak çeşitli insani yardımlar ulaştırmaya çalışıyorlar" deniliyor. Bu açıklamadan da anlaşıldığı üzere Polonya-Belarus sınırında tam anlamıyla bir insani kriz yaşanıyor.

Yine Polonya sınırındaki göçmen kriziyle ilgili olarak Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK) bölgeye bir heyet olarak çözüm için öneri sunmak ve bölgedeki durumu gözlemlemek için bölgeye ulaşarak incelemelerde bulundular.

KNK Eşbaşkanı Ahmet Karamus "Bölgede 5-6 bin arasında göçmen bulunuyor, bunların 3-4 bini Irak Kürdistan'ından gençler, çoğunluğu gençler, kadınlar ve çocuklar. Geliş sebepleri siyasi ve ekonomik; işsizlik ve çaresizlikten kaynaklanan bir durum. IKBY'den bir gelecek görmedikleri için çıkıp başka yerlere yerleşmek istiyorlar. Şimdiye kadar 12 kişinin yaşamını yitirdiği bilgisi var" dedi. Ve devamla "Bu mülteciler Türkiye ve Bağdat üzerinden uçaklarla geliyorlar. Bu konuda TC devleti ile Belarus devleti rol oynuyor. Belarus yönetimi aynı TC cumhurbaşkanı

RTE gibi AB'ye baskı yapmak için mültecileri kullanıyor" ifadelerini kullandı.

A. Karamus aynı zamanda "çareyi ülkeyi terk edip kaçmakta bulmayın, Kürdistan'ı boşaltmayın, ülkenize dönün" çağrısı da yaptı.

Uluslararası mültecilerle dayanışma kurumlarının yaptığı açıklamalara göre onlarca mülteci açlıktan, soğuktan ve hastalıktan hayatını kaybetmiş durumda. Eğer bu duruma bir çözüm bulunmazsa yüzlerce mültecinin daha yaşamını kaybetmekle karşı karşıya olduğu anlaşılmaktadır.

Mülteciler koz olarak kullanılıyor! Polonya sınırını geçmeye çalışan mültecilerin durumuna yönelik çözüm arayışları nedeniyle Almanya Başbakanı A. Merkel önceki gün Belarus Devlet Başkanı A. Lukaşenko'yla telefonda bir görüşme yaptı. Yine Fransa Cumhurbaşkanı E. Macron ise Rusya devlet başkanı V. Putin ile bir telefon görüşmesi gerçekleştirdi. Sınırdaki göçmenlere insani yardımın gerekliliği üzerinde konuşulduğu bilgisi basına sızdı.

Almanya başbakanı A. Merkel, 9 Ağustos 2020'de yapılan seçimlerde Belarus Cumhurbaşkanlığına seçilen A. Lukaşenko'yla hiç görüşmemişti. AB, Belarus'ta seçime hile karıştırıldığı gerekçesiyle seçim sonucunu tanımadığını açıklamıştı. AB, ayrıca Belarus'ta muhalefete baskı yapıldığını belirterek bu ülkeye yaptırım uyguluyor. Bu yaptırımlar nedeniyle Belarus Cumhurbaşkanı da aynı TC Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan gibi, Irak Kürdistanı ve Suriye'den uçaklarla getirdiği Kürt mültecileri kullanarak AB'ye baskı yapmak istiyor.

TC faşist devleti de hem AB'ye baskı yapmak, böylece daha fazla Euro almak hem de Kürdistan'ı Kürtsüzleştirmek istiyor. Afrin ve Serekaniye'de yaptığı gibi demografisini değiştirmek istiyor. Irak Kürdistanı'nda da aynı şeyi yapıyor. Göç ettirilenlerin yerine boşalan bölgelere cihatçı çeteleri aileleriyle birlikte yerleştirmek ve böylece bu toprakları da ilhak etmeyi amaçlıyor. Belarus yönetimiyle birlikte Polonya sınırına Kürt göçmenlerin taşınması TC'nin de amaçlarına da hizmet etmektedir.

Mülteci göçleri genelde illegal yollardan gerçekleşmekte bundan dolayı da bu yollarda binlerce insan yaşamını yitirmekte. Ülkesindeki savaştan, açlık ve yoksulluktan dolayı daha iyi bir yaşam için

insanlar -özellikle de gençler- ülkelerini terk ederek kaçak yollarla AB ülkelerine ulaşmaya çalışıyorlar. Karayollarından kaçak olarak gitmeyi seçenlerin birçoğunun yollarda açlık ve soğuktan yaşamlarını yitirdiğini basından öğreniyoruz. Yine deniz yollarıyla AB ülkelerine ulaşmak için Akdeniz'den son yıllarda alabora olan göçmen tekneleri yüzünden Akdeniz göçmen mezarlığına dönüştü. Binlerce Suriyeli, Iraklı, Afganistanlı, Libyalı ve Afrika ülkelerinden insanlar Akdeniz'in sularına gömülen göçmen teknelerinde, botlarında yaşamlarını yitirdiler. Akdeniz'de 2014'ten 2021 yılına kadar yaklaşık 23 bin göçmen boğularak yaşamını yitirdi.

Akdeniz'de göçmenlerin boğulmasını önlemek ve onları kurtarmak için çalışma yürüten gemi kaptanlarının mürettebatlarıyla birlikte tutuklanması da AB ülke yönetimlerinin mültecilerin AB ülkelerine ulaşmasının engellenmesi için yaptıkları eylemlerden/işlerden sadece biridir diyebiliriz.

AB ülkelerine ulaşabilen göçmenler de ucuz işgücü olarak çalıştırılmaktadırlar, hem de yerli işçilere göre düşük ücretle ve kötü koşullarda. Aynı zamanda göç yollarındaki ülkelerde kısa bir süre de olsa kalmak zorunda kalan göçmenler -özellikle Türkiye ve Yunanistan'da- kölece çalıştırılma, kötü muamele gibi yaptırımlarla karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu ülkeler bir taraftan mültecilere yönelik çeşitli hak ihlalleri yaparlarken AB'den de yaptıkları göçmen bekçiliği için epey yüklü miktarda paralar almaktadırlar. TC cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan bu konuda en önde koşmaktadır.

Mülteci sorunu yaratanlar emperyalistlerdir. Örneğin AB emperyalistleri Ortadoğu'da olduğu için insanlar göç yollarına düşmektedirler. Ortadoğu'da gerçekleştirilen vekalet savaşları beraberinde insanların savaşımlardan kaçarak daha iyi bir yaşam kurmak amacıyla göç yollarına düşmelerini getirmektedir. Ancak aynı emperyalistler kendi ülkelerine mültecilerin gelmesini istememektedirler. Müthiş ikiye bölünmüş bir politika izlemektedirler. Başka bir ülkeye iltica etmek en doğal insan haklarından biridir. Ne var ki emperyalistler kendi yarattıkları sorunla yüzleşme bir yana sorunu daha da katmerleştirmektedirler. Emperyalist kapitalist sistem var olduğu müddetçe mültecilik var olmaya devam edecektir.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 250

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

“Erkek/Devlet Şiddeti’ne Karşı 25 Kasım’da Birbirimiz İçin İsyanı Büyütelim!”

Yeni Demokrat Kadın (YDK) 25 Kasım’a dair bir açıklama yaptı.

Yapılan açıklamada, “2021 yılında ‘Kadına Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü’ 25 Kasım’ı devlet/erkek şiddeti karşısında birbimiz için isyanı büyüterek karşıyoruz. Kadın ve LGBTİ+’ları katletme ve kaybetme politikalarına, işyerlerinde artan taciz ve mobbinge, ev içi emeğin sömürülmesine, kampüslerde artan şiddet ve tacize, nefret cinayetlerine karşı mücadeleyi büyütüyor, ‘Birbimiz için isyandayız’ diyoruz.

1960 yılında Dominik Cumhuriyeti’nde Trijillo Diktatörlüğü’ne karşı isyan eden Mirabel Kardeşler olarak anılan üç kız kardeş Patria, Minevra, Maria Teresa faşist diktatörlüğün askerleri tarafından tecavüz edilerek katledildi.

61 yıl önce Mirabel Kardeşler’in faşist diktatörlük karşısında büyüttükleri isyan bugün kadın özgürlük mücadelemize yol gösteriyor.

Bu isyanın yol göstericiliğinde şiddetin her türlüşüne karşı, dünyanın dört bir yanından kadınların mücadelesi büyüyor” denildi.

Açıklamanın devamında, “Patriyarkal/kapitalist sistemin doğa, hayvan ve insan sömürsünü her geçen gün artırdığı, emperyalist savaş politikalarıyla ezilenlere dönük saldırıların artarak devam ettiği, TC devletinin savaş ve işgalden beslenen politikalarıyla halkı yoksulluk, açlık ve sefalete sürüklediği bir dönemde karşıyoruz 25 Kasım’ı. Bu yıl ‘tek adamın sözüyle’ bir gece yarısı İstanbul Sözleşmesi’nden çekilmesinin ardından ilk 25 Kasım’ımız.

AKP-MHP iktidarının zafer naralarıyla kadın ve LGBTİ+’ların haklarını koruyan uluslararası bir sözleşme olan İstanbul Sözleşmesi’nden çekildiğini ilan etmesiyle birlikte kadın ve LGBTİ+’lar kazanımlarına yönelen bu saldırı karşısında ‘Vazgeçmiyoruz’ diyerek ülkenin her tarafında sokaklara çıktık.

Erkek iktidar İstanbul Sözleşmesi’nden çekilirken kadınlar sokak ortasında katlediliyor, kaybediliyor!

Evde, sokak ortasında, işyerinde katledilen veya devletin kolluk güçleri desteğiyle kaçırılan, kaybedilmeye çalışılan kadınlara her gün bir yenisi daha ekleniyor. Neredeyse iki yıla yakındır Gülistan Doku’dan haber alınamıyorken, Nadira ve Yeldana’nın katilleri korunmaya devam ediliyor. Kürdistan’da savaş ve işgal politikalarının bir parçası olarak İpek Er’in katili Musa Orhan devlet zırları ile korunurken erkekler devlet eliyle cesaretlendiriliyor.

Kadınlar Kürdistan’da devletin çete-mafya örgütlenmeleri aracılığıyla özel savaşın bir politikası olarak cinsel şiddet ve katliamla tehdit ediliyor. İzmir’de devletin kontrgerilla örgütü SADAT ile ilişkili olan Orhan Gencer, erkek iktidarı da arkasına alarak Deniz Poyraz’ı katlediyor” denildi.

Açıklama şöyle devam ediyor; “Kadınlar bir taraftan katletme politikalarıyla hedef alınırken, diğer yandan gözaltında çıplak arama işkencesi ve kaybedilme tehdidi ile sindirilmek isteniyor. TJA sözcüsü Ayşe Gökkan’a verilen 30 yıl ceza ile Kürt kadın hareketi başta olmak üzere, kadın mücadelesi yargılanmak isteniyor. Erkek egemen devlet, kadın ve LGBTİ+’ları katleden, cinsel şiddet uygulayan erkekleri serbest bırakarak ya da ‘haksız tahrik’, ‘iyi hal’ indirimleri uygulayarak erkekleri korumaya ve cesaretlendirmeye devam ediyor. Aynı yasalar Ümitcan Uygun, Musa Orhan gibi kadın faillerini cezasızlıkla ödüllendirirken; sistematik şiddet uygulayan erkekte kedisini korumak için öz savunmasını kullanan Çilem Doğan’a 15 yıl ceza veriyor ve yaşamına sahip çıkan kadınlara gözdağı verilmeye çalışılıyor!”

“Patriyarkal düzenin her türlü şiddetine, kazanımlarımıza ve haklarımıza yönelik özel saldırı politikalarına karşı, birbiri-

miz için isyandayız!

Erkek ‘adalet’in yasalarıyla kadınları ve kadın mücadelesini yargılayanlar karşısında Çilem, Nevin ve öz savunmasını kullanan tüm kadınlarla, Kürt Kadın mücadelesi yürüten Ayşe Gökkan, Leyla Güven ve tutuklu bulunan siyasi kadın tutsaklarla dayanışmayı büyütüyoruz.

Katledilme ve kaybedilmeye karşı 25 Kasım’da sokaklarda, meydanlarda buluşmaya; Birbimiz için isyanı birlikte büyütmeye çağırıyoruz!”

“Heteroseksist düzenin nefretine karşı 20 Kasım’da katledilen translar için isyandayız!”

YDK aynı zamanda açıklamasında, 20 Kasım Nefret Suçu Mağduru Transları Anma Gününe de kısa bir vurguda bulundu.

“2021 yılında, 20 Kasım’da heteroseksist düzen eliyle her yerde nefret suçları artarken, devletin transfobiden beslenen politikalarının bir sonucu olarak yaşam hakkı yok sayılan, ötekileştirilen ve nefret cinayetleriyle katledilen translar için isyanı büyütüyoruz.

20 Kasım 1988’de ABD’li siyah trans Rita Hester’in öldürülmesinin ardından LGBTİ+ örgütleri tarafından 20 Kasım ‘Nefret Suçu Mağduru Transları Anma Günü’ olarak tanınmaya başlanıyor.

Bayram Sokak’tan Esat-Eryaman’a; ötekileştirilen, hemen her gün katledilme tehdidi yaşayan, yaşam alanlarından tecrit edilen, devlet destekli çetelerle karşı karşıya bırakılan, evleri mühürlenmiş transların eşitlenme mücadelesine sahip çıkıyor; dayanışma ve mücadeleyi büyütüyoruz.

Kendi yaşam ve mücadele alanlarımızdan başlayarak, topyekûn ikili cinsiyet sisteminin yarattığı nefret politikalarına karşı mücadelede translarla yan yana olmanın, dayanışmayı büyütmenin öneminin bilincindeyiz. Bu yüzden ‘Nefrete inat, yaşasın hayat’, ‘translarla eşitleneceksiniz’ diyerek 20 Kasım’da birbimiz için isyandayız!”